

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 738 ²	Κυριακὴ ΙΔ' Λουκᾶ (Λουκ. 18,35-43) 1 Δεκεμβρίου 2019 (2000) πρωὶ	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἔχουμε μάτια τῆς ψυχῆς;

«Τί σοι θέλεις ποιήσω; ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω» (Λουκ. 18,41)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερό καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο. Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς μᾶς διηγεῖται σήμερα **ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα θαύματα**, ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνη μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Δεκαεννέα αἰῶνες μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Χριστὸς ἔκανε τὸ θαῦμα· καὶ ὅμως τὸ θαῦμα αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῇ, **μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ δικό μας θαῦμα**.

–Μὰ πῶς εἶνε δυνατὸν τὸ θαῦμα αὐτὸ νὰ ἐπαναληφθῇ;

Ἄκουστε, ἀγαπητοί μου.

Ἦ Κύριος ἦρθε γιὰ νὰ σκορπίσῃ φῶς στὸν κόσμο. Καὶ ἄρχισε τὴν περιοδεία του. Μιὰ μέρα **ἔρχεται σὲ μιὰ μεγάλη πόλι, τὴν Ἱεριχώ**. Μόλις ἄκουσαν οἱ κάτοικοι τῆς Ἱεριχοῦς ὅτι ἔρχεται ὁ Χριστός, βγήκαν ὅλοι νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν. Περνάει ὁ Χριστός. Τὸν παρακολουθεῖ ὁ κόσμος.

Ξαφνικά, πάνω ἀπὸ τὶς φωνές καὶ τὶς ζητωκραυγές, **ἀκούγεται μιὰ φωνὴ συγκλονιστικὴ**, φωνὴ σὰν αὐτὲς ποὺ ἀκούγονται καὶ στὴ θεία λειτουργία, μιὰ φωνὴ ποὺ ἔλεγε· «**Κύριε, ἐλέησον**»· «**Υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με**» (Λουκ. 18,38).

Ὁ Χριστὸς φαινόταν ὅτι δὲν δίνει σημασία· συνέχιζε νὰ προχωρῇ. Περίεργο πρᾶγμα· αὐτός, ποὺ ἔφτιαξε τὰ αὐτιά τοῦ ἀνθρώπου, νὰ μὴν ἀκούῃ; «**Κύριε, ἐλέησον!**» ἀκούγεται κάποιος νὰ φωνάζῃ. Οἱ ἄλλοι τὸν ἐμποδίζουν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν σταματᾷ. **Ἡ φωνὴ του ὅσο πάει καὶ δυναμώνει**, γίνεται καμπάνα ποὺ ἀκούγεται παντοῦ.

Ποίος νὰ ἦταν αὐτὸς ποὺ φώναζε «**Κύριε, ἐλέησον**»; Τὸ ὄνομά του εἶνε γνωστὸ ἀπὸ ἄλλο εὐαγγέλιο· λεγόταν **Βαρτίμαιος** (Μάρκ. 10,46). Ἦταν **φτωχός**. Καὶ ὄχι μόνο φτωχὸς ἀλλὰ καὶ

ἀνήμπορος. Γι' αὐτὸ στεκόταν σὲ κάποιο σταυροδρόμι, ἄπλωνε τὴν παλάμη, καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ἀπὸ τοὺς διαβάτες. Μὰ αὐτὴ τὴ φορά περνᾷ ἀπὸ ἑκεῖ ὄχι ἓνας συνηθισμένος διαβάτης· περνάει ὁ Χριστός. Τί νὰ ζητοῦσε ἄραγε ὁ Βαρτίμαιος ἀπὸ τὸ Χριστό; Λεφτά; Ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε πάνω του οὔτε δλίεπτο· δὲν ἔπιασε ποτέ αὐτὴ τὴν κοπριά τοῦ διαβόλου – γιὰτὶ κοπριά τοῦ διαβόλου εἶνε τὸ ἄτιμο χρῆμα. Τί ζητοῦσε λοιπὸν αὐτός; Ὁ Χριστὸς ἐπὶ τέλος τὸν ρωτᾷ· **–Τί θέλεις;** Στὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ ἦταν τὸ πᾶν. Τί θέλεις; τοῦ λέει· θέλεις ἀσήμι, θέλεις χρυσάφι; Μπορῶ ν' ἀνοίξω ἐγὼ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς καὶ νὰ βγάλω ἀσήμι καὶ χρυσάφι νὰ σοῦ δώσω. Τί θέλεις, διαμάντια; Δικά μου εἶνε. Τί θέλεις, σπίτια, μέγαρα;...

Καὶ ἂν ἀκόμη ὁ Χριστὸς ἄνοιγε τὰ σπλάχνα τῆς γῆς καὶ τοῦ ἔδινε μὲ τὸ φτυάρι τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσήμι, ὁ Βαρτίμαιος δὲν θὰ ἱκανοποιεῖτο. Γιατί; Ἄς τ' ἀκούσουν αὐτοὶ ποὺ νομίζουν ὅτι τὸ χρῆμα, ὁ παρᾶς - ὁ ὑλικὸς παράγων, εἶνε τὸ πᾶν. Δὲν ζητάει ὁ Βαρτίμαιος οὔτε ἀσήμια οὔτε χρυσάφια οὔτε τίποτε. Τί ζητάει; Κάτι παραπάνω· **ζητάει τὸ φῶς του**. **Ἦταν τυφλός!** Θέλω, λέει, Κύριε, «**ἵνα ἀναβλέψω**» (ἐ.ἀ. 41).

Ναί, ἀγαπητοί μου. **Παραπάνω ἀπὸ τὸ χρῆμα** τὸ ἄτιμο, τὴν κοπριά αὐτὴ τοῦ διαβόλου ποὺ λατρεύει ἢ ἀνθρωπότης, στὴν κλίμακα τῶν ἀξιῶν ὑπάρχουν ἄλλα πράγματα. Παραπάνω ἀπὸ τὸ χρῆμα εἶνε **ἡ ὑγεία** τοῦ ἀνθρώπου. Παραπάνω ἀπὸ τὴν ὑγεία εἶνε **ἡ τιμὴ** καὶ ἡ ὑπόληψις, τὸ ὄνομα ποὺ ἔχει ὁ κάθε ἀνθρώπος. Καὶ παραπάνω ἀπὸ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψι εἶνε ἡ γαλήνη τῆς συνειδήσεως, **ἡ ἀφεις τῶν ἁμαρτιῶν**. Αὐτὰ δὲν μπορεῖς νὰ τ' ἀγοράσῃς μὲ τὸ χρῆμα.

Θέλω νὰ «ἀναβλέψω», θέλω τὸ φῶς μου, εἶπε ὁ τυφλός. Καὶ ὁ Κύριος ἱκανοποίησε τὸ αἴτημά του αὐτὸ μὲ μεγάλη εὐκολία. Αὐτὸς ποὺ εἶπε «Γενηθήτω φῶς» (Γέν. 1,3) καὶ ὁ οὐρανὸς φωτίστηκε ἀπὸ τὸν ἥλιο, αὐτὸς ὁ Κύριος λέει· «**Ἀνάβλεψον**» (Λουκ. 18,42). Μιὰ λέξι. Κι ἀμέσως ὁ τυφλὸς **εἶδε τὸ φῶς του**. Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκεῖνη, σὰν τὸ σκυλί ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν ἀφέντη του, ἔτσι καὶ ὁ πρῶην τυφλὸς ἀκολουθοῦσε πιστὰ κι ἀφωσιωμένα τὸν Κύριο. Δὲν χωρίστηκε πιά ἀπὸ τὸ Χριστό.

Ἀδελφοί μου! Αὐτὸ τὸ θαῦμα, ὅπως εἶπα, μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ δικό μας θαῦμα. Αὐτὸ τὸ ὑπόδειγμα μᾶς διδάσκει, ὅτι **μποροῦμε κ' ἐμεῖς ν' ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας**.

—«Ν' ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας»; Μὰ τί κουβέντα εἶν' αὐτή; Δόξα τῷ Θεῷ **ἔχουμε τὰ μάτια μας**. Γιατί λές, «ν' ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας»;

Ναί, ὅλοι ἔχουμε μάτια. Ἀλλὰ τέτοια μάτια ἔχουν καὶ τὰ ζῶα. Δὲν ἐννοῶ τὰ μάτια αὐτά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μάτια αὐτά, τὰ ὑλικά, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα μάτια· μάτια νοερά, ψυχικά, οὐράνια, **μάτια τῆς πίστεως**. Καὶ γι' αὐτὰ τὰ μάτια εἶπε ὁ Χριστός· «*Εἰς κρῖμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον, ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσι καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται*» (Ἰω. 9,39). Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ βλέπουν μὲ τὰ μάτια τους τὰ σωματικά, ἀλλὰ δὲν βλέπουν μὲ τὰ μάτια τους **τὰ ψυχικά**.

Τυφλὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος τοῦ εὐαγγελίου σήμερα. Ἀλλ' ἐνῶ ἦταν τυφλός, ἐν τούτοις αὐτὸς ἔβλεπε καλύτερα ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους. Αὐτοὶ ἔβλεπαν μὲ τὰ μάτια τους τὸ Χριστό, ἔβλεπαν τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε, ὅλα τὰ ἔβλεπαν, καὶ ὅμως δὲν τὸν πίστευαν. Ἐνῶ ὁ τυφλός, ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τοῦ σώματος, μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ψυχῆς του τὸν ἔβλεπε νὰ λάμπη ὁλόκληρος. **Πίστευε στὸ Χριστό**.

Τί τὸ ὄφελος, ἀγαπητοί μου, νὰ ἔχῃς μάτια καὶ νὰ βλέπῃς ὅλα τὰ ὠραῖα τῆς γῆς, ὅταν δὲν ἔχῃς μάτια τῆς ψυχῆς νὰ βλέπῃς τὸ Χριστό; Δυστυχῶς ἢ κακία, ὁ φθόνος, ἡ ὑπερηφάνεια, ὁ ἐγωισμός, τυφλώνουν τὸν ἄνθρωπο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δῆ τὸν πνευματικὸ καὶ ἄυλο κόσμον. Ἔτσι σβήνουν μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα καὶ καταντοῦμε στὸν ὑλισμὸ. «*Φάγωμεν πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκουμεν*» (Ἠσ. 22,13 = Α' Κορ. 15,32). Λέει κάπου ἡ Σοφία Σολομώντος, ποιὸ εἶνε **τὸ τραγούδι τῶν ὑλιστῶν**. Ἀκοῦστε το· «Ἡ ζωὴ μας εἶνε λίγη» (2,1).

Καὶ παρακάτω· Αὐτὰ σκέφτηκαν τὰ παιδιὰ τοῦ σκότους. «*Ταῦτα ἐλογίσαντο, καὶ ἐπλανήθησαν· ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν*» (ἔ.ἀ.2,21). Ναί, ἀδελφοί μου. **Τυφλὸ κάνει τὸν ἄνθρωπο ἢ ἁμαρτία**, τυφλὸ ψυχικῶς.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος εἶνε γεγονός ὅτι προώδευσε. Γέμισε ὁ κόσμος σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια. **Νὰ μάθῃ τὸ παιδί γράμματα**, λέει ὁ ἀγράμματος πατέρας· ἄς πουλήσουμε καὶ τὸ πουκάμισό μας, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ τυφλό!... Σύμφωνοι· νὰ μάθῃ γράμματα. Καὶ πάει λοιπὸν καὶ σπουδάζει καὶ μαθαίνει γλώσσες καὶ κάνει τὸ κεφάλι του ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικό. Ἀλλ' ὅταν γυρίζει πίσω κλάψτε το· γυρίζει **μ' ἓνα μάτσο διπλώματα, ἀλλὰ ἄθεος!** Προτιμῶ ὅμως ἀπ' αὐτὸν τὸν γραμματισμένο ἄθεο ἕναν ἀγράμματο ποὺ μένει πιστὸς στὸ Θεό.

Θέλετε ἓνα παράδειγμα; Ἔτσι ἦταν ὁ **ἀείμνηστος στρατηγὸς Νικόλαος Παπαδόπουλος, ὁ θρυλικὸς «Παπποῦς»**, ποὺ ἔσωσε τὸ ἔθνος ἐπάνω στὰ ψηλὰ βουνά. Δὲν βγήκε ἀπὸ ἀκαδημίες, δὲν πῆγε στὸ ἐξωτερικό. Ἦταν 100% Ἑλληνας. Ἀπὸ στρατιώτης, δεκανέας, λοχίας, στὴ Μικρὰ Ἀσία, παντοῦ, κράτησε ψηλὰ τὴν πίστι. Ἀγράμματος ἦταν, ἀλλὰ εἶχε μιὰ καρδιὰ Κολοκοτρώνη, Μιαούλη, Κανάρη, καρδιὰ χριστιανική. Τὸ μαρτυρῶ ἐγώ, ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς. Θυμᾶμαι, οἱ ἐχθροὶ μὲ τὰ κανόνια ἔρριχναν μέσα στὴ Φλώρινα· κι αὐτὸς ἀτρόμητος! Καὶ νίκησε αὐτὸς μὲ μιὰ φούχτα μαχητάς. Ἔγινε ἔπειτα τελετὴ στὸ ναὸ τῆς Φλωρίνης. Ἦρθε ὁ ἀρχιστράτηγος Παπάγος, ἦρθαν ὅλοι. Τοῦ ψάλλανε ἐγκώμια. Αὐτὸς στεκόταν σεμνά. Κι ἅμα τελείωσαν, πῆγε τότε μπροστὰ στὴν Παναγία, γονάτισε καὶ εἶπε· «**Παναγία μου!** τὰ ἐγκώμια, ποὺ μοῦ λένε, δικὰ σου εἶνε. **Σὺ εἶσαι ἡ νικήτρια, ἡ στρατηγὸς μας!**». Τέτοια ψυχὴ, τέτοια πίστι στὸ Θεό! Ποῦ εἶνε σήμερα αὐτὴ ἡ πίστι, αὐτὸ τὸ μεγαλεῖο;

Τυφλοὶ εἴμαστε, ἀγαπητοί μου. Τί νὰ τὰ κάνῃς τὰ γράμματα, τί νὰ τὰ κάνῃς τὰ πανεπιστήμια, τί νὰ τὰ κάνῃς ὅλα αὐτά, ὅταν δὲν ἔχῃς τὰ μάτια τῆς ψυχῆς; Ἐγὼ πέφτω καὶ προσκυνῶ ἓναν «Παπποῦ» ἀγράμματο, ἓνα πιστὸ τσοπάνο ἢ ἐργάτη, ἀλλ' ὄχι ἓνα δῆθεν φιλοσοφημένο καὶ ἐξυπνο ἄθεο!

Γι' αὐτό, ἀδελφοί μου, στὰ χρόνια ποὺ ζοῦμε ἄς κρατήσουμε τὸ φῶς τῆς πίστεως, **τὴν πνευματικὴ ὄρασι**, τὰ μάτια τῆς ψυχῆς. Ἔτσι θὰ βλέπουμε ποῦ βαδίζουμε καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς ἔθνος. Ἔτσι καὶ ἡ πατρίδα μας θὰ γίνῃ πάλι ὁδηγὸς τοῦ κόσμου πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας Τριάδος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2242

Κυριακὴ ΙΔ Λουκᾶ
1 Δεκεμβρίου 2019 ἑσπέρας

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ σύγχρονη Κίρκη, ὁ κινηματογράφος

(Ἦ, τι εἶνε, περίπου, σήμερα ἡ τηλεόρασι, σὰν γοητευτικὴ ὥθησι στὸ μοντέρνο, ἰσχυρὴ ἔλξι στὸ τολμηρὸ καὶ ἐπιβλητικὴ ἐπιρροὴ πρὸς τὸ ἀνήθικο, αὐτὸ ἦταν τὶς δεκαετίες τοῦ '50 μὲ '60 ὁ κινηματογράφος μὲ τὶς ξένες ἰδίως ταινίες τοῦ Χόλλυγουντ. Αὐτὸς ἦταν τότε ὁ πειρασμὸς τοῦ νέου ἰδίως ἀνθρώπου. Αὐτὸν ἀντιμετωπίζει καὶ ὁ ἱεροκλήρικος Ἀθηνῶν π. Αὐγουστίνος στὸ ἀκόλουθο παλαιὸ ἄρθρο του)

Στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν κόσμον ὅλο βασιλεύει ἡ Κίρκη, ἡ σύγχρονη Κίρκη. Ποιά εἶνε ἡ σύγχρονη Κίρκη; Ἄλλ' **ἂς δοῦμε πρῶτα τὴν παλαιά, τὴ μυθική**, ὅπως τὴν ζωγραφίζει ὁ Ὅμηρος στὴν Ὀδύσειά του (ῥαψωδία Κ).

Μετὰ τὴν καταστροφὴ ποὺ ἔπαθε ὁ Ὀδυσσεύς στὴ χώρα τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων, στὴ Σικελία, τὸ μοναδικὸ πλοῖο του φτάνει μὲ τοὺς συντρόφους του στὴν ἀγνωστὴ τους νῆσο Αἴα καὶ τὴν ἐξερευνοῦν. Οἱ 22 ἄντρες του μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν συνετὸ Εὐρύλοχο βλέπουν ἓνα παλάτι καὶ πλησιάζουν. Ὁ Εὐρύλοχος διαισθάνεται κάποιον κίνδυνον καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς συγκρατήσῃ, ἀλλὰ δὲν εἰσακούεται. Ἀνοίγει ἡ εἴσοδος, τοὺς ὑποδέχεται μία ὡραία γυναίκα ποὺ ὑφαίνει ἓνα πανί· εἶνε **ἡ ἀρχόντισσα Κίρκη**. Τοὺς βάζει νὰ καθήσουν, τοὺς κερνάει κρασί ποὺ περιέχει μαγικὰ βότανα καὶ τοὺς κάνει νὰ ξεχάσουν τοὺς δικούς τους, τοὺς ζαλίζει, τοὺς χτυπάει ἔπειτα μ' ἓνα ῥαβδί στὸ κεφάλι καὶ τοὺς μεταβάλλει σὲ χοίρους. Ὅταν τὸ μαθαίνει ὁ Ὀδυσσεύς, ὡπλισμένος μὲ θεϊκὴ δύναμι μπαίνει στὸ παλάτι, νικᾷ τὴν Κίρκη καὶ τὴν ὑποχρεώνει νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς συντρόφους του στὴν ἀνθρώπινη μορφή τους.

Αὐτὴ ἦταν ἡ μυθικὴ Κίρκη, ἡ ὁποία ὁμως στὶς ἡμέρες μας **ἔγινε πραγματικότητα**. Ἡ σύγχρονη Κίρκη ἔχει τὰ ἀνάκτορά της ὄχι σὲ κάποιον ἐρημονήσι ἀλλὰ μέσα στὶς πόλεις, κ' ἐκεῖ ὑφαίνει ἓνα πανί μαγευτικὸ - ἐξωτικὸ ποὺ λέγεται **λευκὴ ὀθόνη**· ἐπάνω σ' αὐτὴν ζωγραφίζει μὲ τέχνη οὐρανὸ καὶ γῆ, μιλάει, τραγουδάει, συναρπάζει, ζαλίζει τὸ μυαλό, ἀναστατώνει τὸ συναίσθημα, μεταφέρει τοὺς θεατὰς σὲ παραμυθένιους κόσμους ὅπου βλέπουν ὄνειρα. Θέλετε νὰ θαυμάσετε τὴν κυριαρχία της; Περάστε ἀπὸ κεντρικοὺς δρό-

μους τῆς πρωτεύουσας καὶ ἄλλων πόλεων καὶ τὸ βλέμμα σας θὰ πέσῃ σὲ διαφημίσεις μὲ ζωηρὰ χρώματα καὶ περίεργα πράγματα (θηρία, τρικυμίες, πυρκαϊές, δολοφονίες, μονομαχίες, σπαθιά, περιστροφά...), κι ἀνάμεσα στὶς ἄγριες σκηνές ζωγραφίζεται πάντα μιὰ πελώρια γυμνὴ γυναίκα. **Εἶνε ἡ σύγχρονη Κίρκη**, ἡ νέα κινηματογραφικὴ ταινία, ποὺ μᾶς σερβίρεται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ μὲ τὴ διαφήμισι· «Ταινία εὐχάριστη μὲ τὴν ἐκθαμβωτικὴ παράστασι πάνω ἀπὸ πενήντα θελκτικῶν γυναικῶν. Ὅργια Παρισινῆς νύχτας. Παραμυθένιες ὁμορφιές. Γυναῖκες ὀλόγυμνες μπροστὰ στὰ λαίμαργα μάτια τῶν θεατῶν μὲ τὴν γοητευτικὴ Κλωντέν... Αὐστηρῶς ἀκατάλληλο». Ἡ διαφήμισι αὐτὴ δημοσιεύεται καὶ στὶς πιὸ συντηρητικὲς ἐφημερίδες, ποὺ κόπτονται τάχα γιὰ τὴν ἠθικὴ, τὴν οἰκογένεια, τὴν πατρίδα. Ἡ Κίρκη ἄφησε τὸ ἐρημονήσι τοῦ Ὀμήρου καὶ περπατᾷ ἐλεύθερα στὴν κοινωνία μας, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ νέο ἀμόλυτο.

Στὶς κινηματογραφικὲς αἴθουσες τῆς σύγχρονης Κίρκης μπαίνουν ὄχι 22, ὅσοι ἦταν οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀλλὰ χιλιάδες καὶ **ἑκατομμύρια θύματα**. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔχουν οὔτε ἓνα δωμάτιο νὰ κοιμηθοῦν, καὶ ὁμως μὲ χρῆμα ἀπ' τὸν ἰδρώτα τους πλουτίζουν τὶς διεθνεῖς πόρνες τῆς ὀθόνης ποὺ παίζουν ρόλο Κίρκης. Διότι **τί βλέπουν στὴν ὀθόνη** οἱ θαυμασταὶ τῶν ἀστέρων; Σύμφωνα μὲ μία ἔρευνα [τὶς δεκαετίες τοῦ '50 σημειώστε], μέσα σὲ ἓνα 4μηνον μόνον, οἱ ταινίες ποὺ προβλήθηκαν περιεῖχαν ἐπεισόδια τῶν ἐξῆς ἐγκλημάτων· 26 ἐπεισόδια πορνείας, 25 ἐπεισόδια ἀποπλανήσεως, 2 ἀπαγωγῆς, 1 ἐπεισόδιο αἰμομιξίας, 28 ἐπεισόδια διαφόρων ἀνηθικοτήτων, 32 ἐπεισόδια φόνων, 17 ἐπεισόδια κλοπῶν, λαθρεμπορίου, λωποδυσιῶν, καὶ 27 ἐπεισόδια μιᾶς **ποικιλίας ἐγκλημάτων**.

* * *

Ἡ ἐπίδρασι τῆς νεώτερης Κίρκης, πού μὲ τὸ πανί της σαβανώνει τὸν κόσμον, **εἶνε τεράστια** ἰδίως στοὺς νέους. Βλέπουν τὸ κακὸ πολυμήχανο νὰ ἐλίσσειται μὲ χίλιους τρόπους, νὰ κἀνη τὰ αἴσχιστα, νὰ διαφεύγη τὴ σύλληψι, νὰ νικᾷ τὴν ἀρετὴ, νὰ θριαμβεύη πάντα στὴ ζωὴ· κι ὁ νέος γίνεται ἀνάστατος, δαίμονες τὸν τραβοῦν, καμίνι ἀνάβει μέσα του, ἡ φαντασία του ὀργιάζει, μένει ἄγρυπνος. Ὡ νύχτες, φανερώστε μας τί σκέπτονται οἱ ἄνθρωποι μετὰ ἀπὸ τέτοιες ταινίες... Ὡ Κύριε, ἐσὺ πού μᾶς δίδαξες ὅτι καὶ τὸ βλέμμα μας πρέπει νὰ ἔναι ἀγνό - παρθένο (βλ. Ματθ. 5,28), πὲς μας τί λόγο θὰ δώσουν οἱ σημερινοὶ χριστιανοὶ γιὰ τὰ λαίμαργα βλέμματα σὲ σκανδαλώδη θεάματα; Γίνε ἴλεως!

Ἀπὸ τέτοιες εἰκόνες καὶ παραστάσεις ὁ κόσμος πνίγεται σὲ ἓνα «πολιτισμὸ» Σοδόμων. Εἶνε ἐξακριβωμένο ὅτι, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς φαντασίας πού ἐξάπτουν κινηματογραφικὲς ταινίες, νεαροὶ καὶ παιδιὰ διέπραξαν **αἰσχρὲς πράξεις καὶ στυγερὰ ἐγκλήματα**, πού ἀπασχολοῦν τὴν ἀστυνομία καὶ τὰ δικαστήρια· ἀναφέρονται συγκεκριμένα παραδείγματα.

Ὁ κίνδυνος εἶνε φανερός. Εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ἀσχολήθηκαν μὲ τὴ διαφθορὰ πού διαχέει ὁ κινηματογράφος, δημοσίευσαν ἄρθρα, ἔκρουσαν τὸν κώδωνα, ἀλλὰ ἡ φωνὴ τους στάθηκε «*φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ*» (Ἠσ. 40,3=Ματθ. 3,3). Καὶ τὰ θύματα αὐξάνουν, ἡ Κίρκη θριαμβεύει· τὰ χτυπᾷ μὲ τὸ ῥαβδί της καὶ τ' ἀποκτηνώνει· **ἄνθρωποι** μπαίνουν στὸν κινηματογράφο καὶ **χοῖροι** βγαίνουν. Ποιὸς θὰ σώσῃ τὸ λαὸ μας ἀπὸ τὸν κίνδυνο τοῦ ἐκφυλισμοῦ;

* * *

–Ποιὸς θὰ τὸν σώσῃ; **τὸ κράτος**, ἀπαντοῦν οἱ πολλοί, ἄς λάβῃ μέτρα... Ἀλλὰ τὸ κράτος ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν ἠθικὴ· ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὴν ὕλη, γιὰ τὶς εἰσπράξεις στὸν κορβανᾶ, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ φόρο τῶν θεαμάτων κερδίζει. Καὶ ἂν ὑποθέσουμε ὅτι κάποια ὄργανα τοῦ κράτους ἀποφασίζουν νὰ ἐνεργοποιήσουν τοὺς κειμένους νόμους περὶ ἀνηθικῶν παραστάσεων, τὸ κακὸ ὅμως εἶνε ὠργανωμένο καὶ οἱ ἐνέργειές τους θὰ ἐξουδετερωθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπέμβασι διαφόρων παραγόντων· **οἱ λιμοί**, οἱ διὰ τῶν φιλμς καὶ τῶν παραστάσεων ἐκπορνεύοντες τὸ λαὸ, θ' ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι νὰ **σκορπίζουν τὸ μίasma** σ' αὐτὴ τὴν πατρίδα, ἡ ὁποία κάποτε ἔστησε ἄγαλμα στὴν Αἰδῶ καὶ ἔχτισε Παρθενῶνες.

Τὸ κράτος σαπίζει, μὴν περιμένουμε ἀναστήλωσι τῆς ἠθικῆς ἀπὸ κυβερνήσεις καὶ ὑπουργεῖα. **Ἡ σωτηρία ἀπὸ τὴν ἠθικὴ κατὰπτω-**

σι εἶνε ἔργο καὶ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας· αὐτὴ θὰ γίνῃ γιὰ τὸ ποίμνιό της **Εὐρύλοχος καὶ Ὀδυσσεάς.** Ὡπως ὁ Εὐρύλοχος στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι τῆς Κίρκης καὶ διαφώτιζε τοὺς συντρόφους του, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία μὲ τοὺς ἐργάτες της νὰ διαφωτίσῃ τὸ λαὸ γιὰ τοὺς κινδύνους, νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ νὰ καυτηριάσῃ τοὺς ἐνόχους. Καὶ ὅπως ὁ Ὀδυσσεάς, βλέποντας τὴν ἀποκτίνωσι τῶν ἀνθρώπων του, μπῆκε στὸ ἀνάκτορο καὶ ἀνάγκασε τὴν Κίρκη νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ ῥαβδί της γιὰ νὰ ἐπανεέλθουν στὴν ἀνθρώπινη μορφή, ἔτσι νὰ κἀνη καὶ ἡ Ἐκκλησία. Τί ἐννοῶ· μὲ κινηματογράφους μᾶς πολεμᾷ ὁ διάβολος; μὲ κινηματογράφους νὰ τὸν πολεμήσουμε κ' ἐμεῖς. Ἡ Ἐκκλησία νὰ χτίσῃ 40 - 50 αἴθουσες, κέντρα χριστιανικῆς ψυχαγωγίας, καὶ δωρεὰν ἢ μ' ἓνα φθηνὸ εἰσιτήριο νὰ προβάλλῃ ἔργα καθαρὰ, ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ. Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ κἀνη ἡ ἐλευθέρα καὶ ζῶσα Ἐκκλησία.

Ἀλλὰ τώρα τί βλέπω καὶ τί ἀκούω; Κληρικοὶ μὲ τὸ πετραχίλι κάνουν ἁγιασμοὺς σὲ αἴθουσες κινηματογράφων, πού τὸ ἴδιο βράδυ θὰ δεῖξουν ταινίες μὲ σκηνὲς χαμαιτυπείων. Νὰ καὶ αἴθουσες κεντρικῶν ναῶν· ἐνοικιάζονται σὲ κινηματογραφικοὺς ἐπιχειρηματίες καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια εἰσπράττουν ἐνοίκια - «*μισθώματα πόρνης*» (Δευτ. 23,19 κ.ά.). Ὡτσι ἀντιδρᾷ σήμερα στὴν Κίρκη ἡ Ἐκκλησία· **οὔτε Εὐρύλοχος εἶνε οὔτε Ὀδυσσεάς.**

* * *

Ἡ Ἱεραρχία συγκαλεῖται μερικὲς φορὲς ὅταν διαμαρτύρεται **γιὰ τὴν ἀρπαγὴ κτημάτων.** Ἐδῶ ὅμως ὄχι μοναστηριακὰ κτήματα ἀλλὰ **ψυχὲς ἀθάνατες ἀρπάζονται.** Ἑλληνικὴ Ἱεραρχία! ἂν μιὰ φορὰ ἐξεγείρεσαι γιὰ τὴ ληστρικὴ ἀφαίρεσι κτημάτων σου, μύριες φορὲς **νὰ ἐξεγερθῆς** γιὰ τὴν ἀφαίρεσι καὶ βλάβη τοῦ ποιμνίου σου. Τὸ ἐκλεκτώτερο μέρος του, **ἡ νεολαία, χάνεται** ἀπὸ τοὺς κινηματογράφους· τί θὰ σοῦ μείνουν; τὰ οἰκόπεδα καὶ οἱ τοῖχοι τῶν ναῶν; Ἐξεγέρθητι, στίλβωσε τὶς ῥομφαῖες σου (Ψαλμ. 7,13), δυνάμωσε τὰ πυρά, κήρυξε σφοδρὰ, ἀφόρισε τοὺς πράκτορες τοῦ Χόλλυγουντ, μποῦκοτάρησε τὰ ἔργα τους, καὶ πρὸ παντὸς χτίσε δικά σου κέντρα ψυχαγωγίας τοῦ λαοῦ. Γίνε «*τοῖς πᾶσι τὰ πάντα*» ἐκτὸς ἀμαρτίας, κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο (Α' Κορ. 9,22). Καὶ ὁ λαὸς μας, βλέποντας τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τοὺς ἀγῶνες σου, θὰ σοῦ δώσῃ πολὺ περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνα πού σήμερα κατέχεις καὶ κινδυνεύεις νὰ τὰ χάσῃς· γιατί –ἄς τὸ ποῦμε– ὡς σύνολο δὲν ἐργάστηκες ὅπως ἔπρεπε ὑπὲρ τοῦ λαοῦ σου.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Περίληπτικὴ μεταφορὰ μὲ μεταγλώττισι στὴν ὀμιλουμένη σήμερα καὶ συμπληρωμένο τίτλο ἄρθρου, πού δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Χριστιανικὴ Σπίθα» (φ. 121/1952), καὶ περιλήφθη στὸ βιβλίον *Σημεῖα τῶν καιρῶν* (Ἀθήνα 1953, σσ. 17-27) 10-11-2019.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2243	Τοῦ ἁγίου Νικολάου (Ἐβρ. 13,17-21) Παρασκευὴ 6 Δεκεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Χρὴ ποιμένος καὶ ποιμνίου

«Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες» (Ἐβρ. 13,17)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, μὲ ἀξιώνει πάλι ὁ Κύριος διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Νικολάου νὰ ἐορτάσω καὶ ἐγὼ καὶ νὰ πανηγυρίσω μαζί σας τὴν ἱερὰ μνήμη του.

Μίλησα ἄλλοτε γιὰ τὴ ζωὴ, τὴ δρᾶσι καὶ τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε καὶ κάνει ὁ ἅγιος Νικόλαος· σήμερα θὰ λάβω θέμα ἀπὸ τὸν ἀπόστολο, ἀπὸ τὰ θεόπνευστα, ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ ἁγίου Πνεύματος, λόγια του. Ἐπαναλαμβάνω τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου· Ἀδελφοί, «*πέιθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες*» (Ἐβρ. 13,17).

Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά;

Τὰ λόγια αὐτά, ἀγαπητοί μου, καθορίζουν τὸν κύκλο τῶν καθηκόντων ἀφ' ἑνὸς μὲν τοῦ κλήρου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοῦ λαοῦ. Ὁ κληρὸς ἔχει καθήκοντα, ἀλλὰ καθήκοντα ἔχει καὶ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ. **Ποιά εἶνε τὰ καθήκοντα τοῦ κλήρου;** ποῖο προπαντὸς εἶνε τὸ καθήκον τοῦ ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος ἠγεῖται τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ; **Συνοπτικὰ** λέμε, ὅτι καθήκον τοῦ ἐπισκόπου εἶνε, **νὰ μένη ἀγρυπνος**, ἀνύστακτος στὴ σκοπιά, στὴν ἐπισκοπὴ του, καὶ ὅλος ὁ κληρὸς στὸ ποιμνιὸ του. Καὶ **ποιά εἶνε τὰ καθήκοντα τοῦ λαοῦ;** Μὲ μιὰ λέξι, εἶνε ἡ **πειθαρχία - ὑπακοή**.

Δὲν τὰ λέμε αὐτὰ ἀπὸ ἕνα πνεῦμα ἱεροκρατίας καὶ δεσποτισμοῦ· τὰ λέμε ἐρμηνεύοντες τὰς Γραφάς. Διότι **κληρὸς καὶ λαὸς** –ὄχι μόνο κληρὸς ἀλλὰ καὶ λαός–, κληρὸς καὶ λαός, οἱ δύο αὐτοὶ παράγοντες, **σχηματίζουν - συναπαρτίζουν τὴν Ἐκκλησίαν** τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅταν μέσα στὴν Ἐκκλησίαν ὁ κληρὸς εἶνε ὑπόδειγμα βίου, πρότυπο ζωῆς, ὅταν ὁ κληρὸς ἐκτελῇ τὸ χρέος του, ἀγρυπνῇ ἐπὶ τοῦ ποιμνίου, κι ὅταν ὁ λαὸς εἶνε πειθαρχικὸς καὶ ὑπάκουος στὰ κελεύσματα τῶν ποιμένων του, τότε ὑπάρχει ἁρμονία καὶ εἰρήνη, ἡ ἐνότης

ποῦ εὔχεται ἡ Ἐκκλησία· «*καὶ (ὑπὲρ) τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως...*», καὶ «*Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν*», καὶ «*τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως...*» (θ. Λεϊτ.), ποῦ εἶνε τὸ κατ' ἐξοχὴν αἴτημα τῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (βλ. ἴω. 17,11,21-23).

● **Ποῖο εἶνε τὸ χρέος τοῦ ποιμένος; Νὰ ἀγρυπνῇ.** Αὐτὸ ἐξάγεται ἀπὸ τὰ λόγια ἐκεῖνα τῆς ἁγίας Γραφῆς ὅπου οἱ ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας ὀνομάζονται **ποιμένες**, βοσκοί. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶπε· «*Ἐγὼ εἶμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός*» (ἴω. 10,11). Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὀμιλεῖ ἐδῶ, πρὸς τὸ τέλος τῆς σημερινῆς περικοπῆς, γιὰ «*τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν*» (Ἐβρ. 13,20), ποῦ εἶνε ὁ Χριστός (βλ. καὶ ἴω. 21,15-17. Πράξ. 20,28. Ἀ' Πέτρ. 5,1-2). Τί συνεπάγονται τὰ ῥητὰ αὐτά; Ὅτι ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ εἴμαστε οἱ μικροὶ ποιμένες, ἀλλὰ «*ὁ μέγας ποιμὴν*», τρόπον τινὰ ὁ **ἀρχισέλιγγας** –ἂς ἐπιτραπῇ αὐτῇ ἡ λέξι–, εἶνε ὁ Χριστός. Ὅπως ἕνας ἀρχισέλιγγας, ποῦ ἔχει πολλὰ κοπάδια, δὲν μπορεῖ νὰ τὰ κυβερνήσῃ μόνος του ἀλλὰ παίρνει καὶ ἄλλους βοηθοὺς, ἔτσι καὶ ὁ Χριστός. Ἐκεῖνος εἶνε «*ὁ ποιμὴν ὁ μέγας τῶν προβάτων*»· καὶ ἀπέκτησε τὰ πρόβατά του ὄχι μὲ χρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ κανεὶς πρόβατα, ἀλλὰ μὲ τὶς σταλαγματιῆς τοῦ τιμίου του αἵματος· «*ὁ Κύριος καὶ Θεὸς «περιεποιήσατο (δηλαδὴ ἀπέκτησε) τὴν ἐκκλησίαν διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος*» (Πράξ. 20,28). Ἀρχιποίμην ὁ Χριστός, καὶ ποιμένες –μικρότεροι ἢ μεγαλύτεροι– ὅλοι οἱ κληρικοὶ ποῦ κυκλώνουμε τὸ ἱερὸ θυσιαστήριον.

Τί κάνει λοιπὸν ἕνας ποιμένας;

✓ Ξυπνάει νωρίς. Πρωὶ - πρωί, προτοῦ νὰ βγῇ ὁ ἥλιος κ' ἐνῶ τ' ἀστέρια λάμπουν ἀκόμη, αὐτὸς βγαίνει ἀπ' τὸ μαντρί κι ἀναζητεῖ κατάλληλα μέρη μὲ χορτάρια γιὰ βοσκή. Εἶδα αὐτὲς τὶς μέρες, προτοῦ νὰ βρέξῃ, ἕνα τσοπάνο νὰ ἀγωνιᾷ. Ἄχ, λέει, πάτερ μου, πότε θὰ βρέξῃ; τὰ

προβατάκια μου δὲν ἔχουν χορτάρια νὰ φᾶνε... Πόση φροντίδα! **Ζητάει τροφή, νερό**, πηγές, κ' ἐκεῖ τὰ ὁδηγεῖ, νὰ βοσκήσουν καὶ νὰ τραφοῦν, νὰ πιοῦν καὶ νὰ ξεδιψάσουν.

✓ Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνα βόσκουν, αὐτὸς **τὰ φυλάει** παίζοντας γλυκὰ μὲ τὴ **φλογέρα** του.

✓ Μένει **ἄγρυπνος**, ἢ κοιμάται λίγο - κλεφτὰ ἐκεῖ κοντὰ στὰ πρόβατά του, ἔτοιμος νὰ διώξῃ τὸ λύκο μὲ σφεντόνες καὶ πέτρες.

✓ Ἔχει **τσοπανόσκυλα** ποὺ μέρα - νύχτα γαυγίζουν, γιὰ νὰ μὴ πλησιάσουν λύκος ἢ κλέφτες.

✓ Ἀνησυχεῖ ἂν στὸ κοπάδι παρουσιαστῇ ψώρα. Βγάζει **τὸ ψωριασμένο πρόβατο** ἀπ' τὸ μαντρί, γιὰτὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ μολύνῃ ὅλο τὸ κοπάδι. Τὸν βλέπεις τότε νὰ κατεβαίνει στὴν πόλι, νὰ ζητᾶ κτηνίατρο καὶ φάρμακα νὰ τὸ γιαιτρέψῃ.

✓ Ὅταν ὁ ἥλιος γέρνῃ στὴ δύσι, ὁδηγεῖ τὸ κοπάδι πίσω **στὸ μαντρί, νὰ τὸ ἀσφαλίσῃ**.

✓ Κι ὅταν ἐπιστρέψῃ μετράει τὰ πρόβατα, καὶ ἂν δῆ ὅτι κάποιο λείπει, δὲν κοιμάται· παίρνει τὶς ῥεματιές καὶ τὰ λαγκάδια καὶ τὸ ζητᾶ κλώνοντας το. Καὶ ὅταν τὸ βρῆ, *«χαρὰ μεγάλη γίνεται»* (Λουκ. 15,7) μεταξὺ ὄλων τῶν ποιμένων.

Νά, σὲ λίγες μέρες θὰ ἐορτάσουμε τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ἀγία ἐκείνη νύχτα στὰ Ἱεροσόλυμα, ἐνῶ ἄλλοι κοιμόντουσαν ἢ ἄλλοι γλεντοῦσαν, **στοὺς λόφους τῆς Βηθλεὲμ** οἱ βοσκοὶ ἀγρυπνοῦσαν *«φυλάσσαντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν ποιμνὴν αὐτῶν»* (Λουκ. 2,8).

Ἐὰν λοιπὸν, ἀδελφοί μου, ὁ τσοπάνος ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ ἄλογα πρόβατά του μὴ φορά, πόσο πρέπει **νὰ ἐνδιαφερώμαστε ἐμεῖς**, ποὺ φοροῦμε τὸ μαῦρο ράσο καὶ δώσαμε ὑπόσχεσι μπροστὰ στὸ Θεὸ τὴν ὥρα τῆς χειροτονίας μας γιὰ τὰ λογικὰ πρόβατα τῆς ποιμνῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Τί πρέπει νὰ κάνουμε; **Νὰ τὰ ποιμαίνουμε**: νὰ τὰ ὁδηγοῦμε στὰ λιβάδια τῶν θείων Γραφῶν, τῶν πατερικῶν διδαχῶν καὶ τῶν συναξαρίων, καὶ νὰ τὰ δροσίζουμε μὲ τὸ γάργαρο νερὸ τοῦ θείου λόγου, τοῦ κηρύγματος τοῦ εὐαγγελίου. Γιατὶ ὅταν μὴ ἐκκλησία στερηθῇ τὴ θεόπνευστη ἀλήθεια καὶ τὴν ὀρθόδοξη διδασχὴ, οἱ πιστοὶ ἐξασθενοῦν καὶ γίνονται εὐάλωτοι σὲ λύκους καὶ κλέφτες, εἴτε δηλαδὴ σὲ ψευδοδιδασκάλους καὶ αἰρετικούς, εἴτε σὲ ἀπίστους καὶ ἀθέους, εἴτε σὲ νεωτεριστὰς καινοτόμους καὶ φαυλόβιους. Τότε παρουσιάζονται στὸ ποίμνιο ψυχικὰ τραύματα καὶ πνευματικὲς ἀσθένειες, πάθη καὶ πτώσεις· πλάνες, προδοσίαι, διαφθορὰ καὶ ἀκαθαροσύνη. Ὅπως λοιπὸν ὁ τσοπάνος φυλάει τὰ πρόβατα, ἔτσι πρέπει κ' ἐμεῖς νὰ φρουροῦμε ἐσᾶς ἀπὸ τοὺς νοητοὺς λύκους. Ἡ ζωηρὴ γλῶσσα καὶ ἡ αὐστηρὴ φωνὴ

τῶν κηρύκων εἶνε σὰν τὸ **γαύγισμα τῶν ποιμνικῶν σκυλιῶν**, ποὺ ἀποτρέπει κάθε ἀπειλὴ καὶ καλεῖ σὲ βοήθεια τοὺς ἄλλους συμποιμένες.

Ἄγρυπνεῖ λοιπὸν ὁ ποιμὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἔτοιμος ἀκόμη καὶ νὰ συγκρουσθῇ μὲ τοὺς ἀπειλοῦντας τὸ ποίμνιό του, νὰ πέσῃ **καὶ νὰ θυσιασθῇ**· δὲν ἐγκαταλείπει τὸ ποίμνιό του. Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ἕνα γεγονός ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἢ ὁποία ἀνέδειξε ἡρωικούς μαχητὰς ὄχι μόνον στὰ παλαιὰ χρόνια, ὅπως τὸν ἅγιο Νικόλαο ποὺ ἐορτάζουμε, τὸν μέγα Βασίλειο, τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο καὶ ἄλλους, ἀλλὰ καὶ στὰ νεώτερα χρόνια. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἱεράρχας αὐτοὺς ἦταν ὁ **Χρυσόστομος Σμύρνης**, ὁ ὁποῖος ἔπεσε ὑπὲρ πατρίδος τὸ 1922. Πολλοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας, τὸν προέτρεπαν τότε νὰ φύγῃ καὶ νὰ διασωθῇ ἀπὸ τὴν μανία τῶν νεοτούρκων τοῦ Κεμάλ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀπήντησε· Ὅχι, θὰ μείνω, διότι τὸ Εὐαγγέλιο λέει· *«Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων»* (Ἰω. 10,11). Ἐμεινε ἐκεῖ, καὶ σφαγιάσθηκε καὶ τὰ καλντερίμια τῆς Σμύρνης βάφθηκαν μὲ τὸ αἷμα του.

Τέτοιους ἱεράρχας ἀνέδειξε ἡ ἱστορία μας, ἱεράρχας ποὺ ζοῦσαν καὶ ἀνέπνεαν γιὰ τὴ δόξα τοῦ ἔθνους καὶ τὴν σωτηρία τοῦ λαοῦ.

● **Καὶ ποῖο εἶνε τὸ χρέος τοῦ λαοῦ;** Ἐνα. Δὲν τὸ λέω ἐγώ, τὸ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος, καὶ ὁποῖος ἔχει αὐτιά ἄς ἀκούσῃ· *«Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε...»*, μὲ μιὰ λέξι· **ὑπακοή**. Ὅπως τὸ παιδί πρέπει νὰ ὑπακούῃ στὸν πατέρα καὶ ὁ στρατιώτης στὸν ἀξιωματικό, ἔτσι καὶ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὅσοι εἶνε βαπτισμένοι *«εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος»* (Ματθ. 28,19 & μυστ. Βαπτ.) καὶ ἀποτελοῦν *«τὸ μικρὸν ποίμνιον»* (Λουκ. 12,32), ἔχουν χρέος νὰ ὑπακούουν στοὺς ποιμένες των. Καὶ μόνον μὴ φορά δὲν πρέπει νὰ τοὺς ὑπακούουν. Πότε; ὅταν ὁ ποιμὴν πλανηθῇ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, γίνῃ αἰρετικός, καὶ κηρύττῃ λόγια ποὺ δὲν συμβιβάζονται μὲ τὴν Ὀρθοδοξία.

* * *

Τελείωσα, ἀγαπητοί μου, καὶ **συνοψίζω**· χρέος τοῦ ποιμένου εἶνε νὰ ἀγρυπνῇ, καὶ χρέος τοῦ λαοῦ εἶνε ἡ ὑπακοή καὶ πειθαρχία.

Δοξάζω τὸ Θεὸ γιὰτὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ποιμνίου πειθαρχεῖ στὸν ποιμένα. Ἄλλὰ **δυστυχῶς ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ ἀπείθαρχοι**. Ἀναστενάζω καὶ δακρύζω γι' αὐτούς· ὄχι γιὰ τίποτε ἄλλο, ἀλλὰ γιὰτὶ ὁ δρόμος ποὺ βαδίζουν δὲν εἶνε καλός, καὶ πρόβατο ποὺ φεύγει ἀπὸ τὸ μαντρί τὸ τρώγει ὁ λύκος· ὁ μὴ γένοιτο.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2244	Κυριακὴ Γ' Λουκᾶ (Λουκ. 13,10-17) 8 Δεκεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἄμαρτωλός, ὁ χειρότερος αἰχμάλωτος

«Ταύτην δέ, θυγατέρα Ἀβραάμ οὖσαν, ἦν ἔδησεν ὁ σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτώ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;» (Λουκ. 13,16)

18 χρόνια, ἀγαπητοί μου, 18 χρόνια ἡ δυστυχισμένη γυναίκα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου ἦταν **αἰχμάλωτη τοῦ διαβόλου**. Γιατὶ ἡ ἀσθενεία της, ὅπως ἀποκαλύπτει ὁ Κύριος, δὲν ἦταν μιὰ ἀσθένεια ποὺ ὠφείλετο σὲ μιὰ ὀργανικὴ φθορὰ ἢ σὲ μιὰ ἐπιπλοκὴ τῆς λειτουργίας τοῦ ὀργανισμοῦ της· ἦταν ἀποτέλεσμα ἐπεμβάσεως τοῦ πονηροῦ. Ἐπασχε ἡ γυναίκα αὐτὴ, ἀλλὰ τὸ πάθημά της δὲν ἦταν κάτι φυσικό· τὸ εἶχε προκαλέσει ὁ πονηρός, κατὰ θεϊαν παραχώρησιν.

Ὁ σατανᾶς, αὐτὸς ποὺ ἄλλοτε εἶχε γεμίσει πληγὲς τὸ σῶμα τοῦ Ἰώβ, αὐτὸς ποὺ ἔβαζε τοὺς δαιμονιζομένους νὰ χτυπιῶνται στὶς πέτρες καὶ νὰ πέφτουν στὴ φωτιὰ ἢ στὸ νερό, αὐτὸς καὶ τώρα στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶχε δημιουργήσει μιὰ φοβερὴ πάθησι. Ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναίκα εἶχε ἄλλοτε, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, τὸ σῶμα της ὄρθιο σὰν κυπαρίσσι· ἀλλὰ ἡ **δαιμονικὴ ἀσθένεια** λύγισε τὴ σπονδυλικὴ στήλη της· **τὸ σῶμα καμπούριασε** τόσο πολὺ, ὥστε τὸ κεφάλι νὰ φτάνη πολὺ χαμηλά· σχεδὸν ἄγγιζε τὴ γῆ!

Ἡ ταλαίπωρη αὐτὴ γυναίκα δὲν μπορούσε ν' ἀνορθωθῆ, νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι καὶ νὰ δῆ ψηλὰ καὶ γύρω, νὰ χαρῆ ὅσα ὥραϊα ἔχει δημιουργήσει ὁ Πλάστης, ὅσα χαίρονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴτε ψηλὰ στὸν οὐράνιο θόλο εἴτε στὸν ὀρίζοντα τῆς γῆς. Καὶ ὅμως, ἐνῶ ζοῦσε τόσο δύσκολα, ποτέ δὲν παρέλειπε τὰ πνευματικὰ της καθήκοντα· ἐνῶ βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν ἀξιολύπητη κατάστασι, τὸ Σάββατο, **ἡμέρα ἀργίας καὶ λατρείας** τῶν πιστῶν, δὲν ἐνοοῦσε νὰ μένη στὸ σπιτί, ἀλλὰ **ἔδινε πάντοτε τὸ παρὼν**. Ὅταν μάλιστα ἄκουσε ὅτι ἦρθε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος καὶ κηρύττει στὴ συναγωγὴ, ἔτρεξε ἐκεῖ μὲ ὄλη τὴν προθυμία.

Γιὰ σκεφτῆτε. Μιὰ σακατεμένη γυναίκα σηκώθηκε καὶ πῆγε σέρνοντας στὸ μέρος ὅπου

δίδασκε ὁ Χριστός. Πόσοι καὶ πόσοι Χριστιανοὶ σήμερα, ποὺ εἶνε γεροὶ κ' ἔχουν πόδια, τὴν Κυριακὴ μένουν στὸ σπιτί ἢ τρέχουν ἀλλοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀποφασίζουν νὰ σύρουν τὰ βήματά τους μέχρι τὴν ἐκκλησία ἢ ἐκεῖ ποὺ γίνεται ἓνα ἐκκλησιαστικὸ κήρυγμα. **Κουράζονται**, σοῦ λέει ἡ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας. Ἄν ἦταν βέβαια κανένας χορὸς καὶ διασκέδασι, ἐκεῖ μπορούσε νὰ μείνη ὄρθια ὦρες ὀλόκληρες, ἀλλὰ στὴν ἐκκλησία κουράζεται νὰ σταθῆ μιὰ ὥρα, νὰ προσευχηθῆ καὶ νὰ ζητήσῃ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ· προφασίζεται κούρασι.

Δὲν εἶνε ἡ κούρασι, ἀγαπητοί μου, αἰτία τῆς ἀπουσίας· εἶνε ἡ **ἀδιαφορία** γιὰ τὰ πνευματικὰ, ἡ **ἀμέλεια** γιὰ τὴν σπουδαιότερη ὑπόθεσι τῆς ζωῆς μας, γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς.

Ἄλλὰ ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν ὑπολόγισε τὴν κούρασι, οὔτε δικαιολογήθηκε γιὰ τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας της, οὔτε σκέφτηκε ὅτι μὲ τὴν ταπεινωτικὴ ἐμφάνισί της ἔξω στὸν κόσμον καὶ τὴν ἐλαττωματικὴ κίνησί της ἐκτίθεται στὰ μάτια τῆς κοινωνίας. Πῆγε στὴ συναγωγὴ, συμμετεῖχε στὴν προσευχή, ἄκουσε τὴν ἀνάγνωσι τοῦ νόμου, καὶ παρακολούθησε μὲ προσοχὴ τὴ διδαχὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ψυχὴ της φωτίστηκε, ἐνισχύθηκε, παρηγορήθηκε· καί, μαζί μὲ τὸ φῶς ποὺ δέχθηκε στὴν καρδιά, εἶδε καὶ τὴν θεραπείαν τοῦ σώματος. **Ὁ Χριστὸς τὴν θεράπευσε**. Μιὰ τέτοια ψυχὴ δὲν ἄξιζε νὰ τὴν εὐεργετήσῃ ὁ Θεός;

Τὴν προθυμία αὐτῆς τῆς γυναίκας, ἀγαπητοί μου, νὰ ζηλέψουμε. Εἶνε ἀξιοθαύμαστη. Ἄξιζε ν' ἀποκτήσουμε κ' ἐμεῖς τὸ ζῆλο της, ἂν θέλουμε **νὰ ἐλευθερωθοῦμε**.

–Νὰ ἐλευθερωθοῦμε; θὰ πῆ κάποιος. Πῶς τὸ λές αὐτό; **Δὲν εἴμαστε ἐλεύθεροι**; αἰχμάλωτοι εἴμαστε καὶ πρέπει νὰ ἐλευθερωθοῦμε; Μάλιστα. **Εἴμαστε κ' ἐμεῖς αἰχμάλωτοι**. Μᾶς

ἔχει δέσει κ' ἐμᾶς ὁ σατανᾶς χειρότερα ἀπ' ὅ,τι εἶχε δέσει τὴ γυναῖκα τοῦ εὐαγγελίου. Γιατί σ' αὐτὴν εἶχε δέσει τὸ σῶμα, ἐνῶ σ' ἐμᾶς ἔχει δέσει τὴν ψυχὴν. **Κάθε ἀμαρτωλὸς εἶνε αἰχμάλωτος.** Ἡ ἀμαρτία εἶνε ἡ χειρότερη αἰχμαλωσία ποὺ γνώρισε ὁ κόσμος.

Ὅσοι συνέβη στὴ ζωὴ τους νὰ βρεθοῦν κάποτε σὲ δυσμενεῖς συνθήκες, εἴτε τῆς πατρίδος εἴτε τῆς προσωπικῆς τους ἱστορίας, καὶ συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι καὶ βρέθηκαν δέσμοι σὲ ξένα χέρια, αὐτοὶ γνωρίζουν τί **πικρὸ πρᾶγμα εἶνε ἡ αἰχμαλωσία.** Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας καθημερινῶς δὲν παύει μεταξὺ ἄλλων νὰ δέεται ὑπὲρ αὐτῶν, «*ὑπὲρ ... αἰχμαλώτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν*» (εἰρηνικά).

Ἄλλα ὅπως εἶπαμε, ὁ ἀμαρτωλὸς εἶνε ὁ **χειρότερος αἰχμάλωτος**, ὁ πιὸ ταλαίπωρος αἰχμάλωτος. Ὅπως ὁ αἰχμάλωτος πολέμου εἶνε μακριὰ ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα του, τὰ ἀδέρφια, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους του, ἔτσι καὶ ὁ ἀμαρτωλὸς μένει μακριὰ ἀπὸ τὸν οὐράνιο πατέρα, τὸ Θεό, καὶ τὰ πνευματικὰ ἀδέρφια του, τοὺς ἀγίους καὶ τοὺς ἀγγέλους. Ἐκεῖ ὅπου πορεύεται ὁ ἀμαρτωλὸς δὲν ἔχει κοντά του κανέναν ἄγγελο νὰ τὸν παρηγορήσῃ· ὑπάρχει μόνο ὁ σατανᾶς ποὺ τὸν τυραννεῖ καὶ τὸν βασανίζει μέρα καὶ νύχτα.

Θέλετε παράδειγμα; Νά ἕνας ἀμαρτωλός, ποὺ εἶνε αἰχμάλωτος. Εἶνε πατέρας· ἔχει γυναῖκα καὶ παιδιά, ὑποχρεώσεις πολλές καὶ μεγάλες. Πιάστηκε ὅμως στὸ δίκτυ τῆς ἀμαρτίας. Τὸν αἰχμαλώτισε ὄχι ἐχθρὸς τῆς πατρίδος, Ἄλῃ πασᾶς ἢ Κεμάλ· τὸν αἰχμαλώτισε – ποιός; Ὅχι ἄντρας. Ἄν ἦταν ἄντρας, θὰ ἦταν πιὸ ὑποφερτό. Τὸν αἰχμαλώτισε γυναῖκα. Καὶ ἂν τὸν αἰχμαλώτιζε ἀπλῶς μία τίμια γυναῖκα, μιὰ ἠθικὴ Χριστιανή, πάλι καλά, γιατί θὰ τὸν ἔσωζε. Τὸν αἰχμαλώτισε μιὰ γυναῖκα διεφθαρμένη· καὶ τώρα εἶνε **αἰχμάλωτος μιᾶς μοιχαλίδος.** Τί αἴσχος, τί ντροπή! Ἔγινε περίγελως τῆς κοινωνίας. Ὅπου περάση, γελᾶνε ἀκόμα καὶ τὰ παιδιά. Γενικὸ σκάνδαλο. Φωνάζει ἡ γυναῖκα του, διαμαρτύρονται συγγενεῖς, πεινοῦν τὰ παιδιά, δυστυχεῖ ἡ οἰκογένειά του, ἐρημώθηκε τὸ σπίτι του. Τὰ βλέπει ὄλ' αὐτὰ καὶ θέλει νὰ ξεφύγῃ, μὰ δὲν μπορεῖ. Εἶναι αἰχμάλωτος. Πόσα χρόνια; 5, 10, 20, μέχρι θανάτου!

Αὐτὴ εἶνε ἡ **αἰχμαλωσία τῆς ἀμαρτίας.** Τὸν ἕνα τὸν αἰχμαλωτίζει μὲ τὴ σάρκα, τὸν ἄλλο μὲ τὸ χρῆμα, τὸν τρίτο μὲ τὸ ποτό, τὸν τέταρτο μὲ τὰ χαρτιά καὶ τὰ τυχερὰ παιχνίδια, τὸν πέμπτο μὲ δόξες καὶ τιμές, τὸν ἕκτο μὲ ἔχθρα καὶ ἐκδίκηση... **Ὅλοι λοιπόν, ἄλλος λιγώτερο καὶ ἄλλος περισσότερο, εἴμαστε αἰχμάλωτοι.**

Τώρα **ποιός θὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ;** Μήπως τὰ γράμματα καὶ οἱ σπουδές; Ἄλλὰ βλέπω σπουδασμένους ποὺ τοὺς ἔχει δέσει χειροπόδαρα ὁ σατανᾶς περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀγράμματος χωρικούς. Μήπως τὰ πλοῦτη; Ἄλλὰ βλέπω ὅτι μὲ τὰ χρήματα ὄχι μόνο δὲν ἐλευθερώνεται κανεὶς ἀλλὰ καὶ δένεται περισσότερο· τὸ πιὸ χοντρὸ σχοινὶ ποὺ δένει τοὺς ἀμαρτωλοὺς εἶνε ἡ φιλαργυρία, ἡ ἀγάπη τῶν τριάκοντα ἀργυρίων. Ποιός θὰ ἐλευθερώσῃ; Ὁ ἄντρας; ἄλλ' ἀφοῦ κι αὐτὸς εἶνε αἰχμάλωτος· καὶ ἕνας αἰχμάλωτος δὲν μπορεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ ἄλλον αἰχμάλωτο. Ποιός θὰ μὲ ἐλευθερώσῃ; «*τίς με ρύσεται;*» (Ρωμ. 7,24). Μήπως κάποιος ἄγγελος; Ἄλλὰ καὶ τῶν ἀγγέλων ἡ δύναμις εἶνε περιορισμένη.

Ἐνας εἶνε ὁ μέγας ἐλευθερωτὴς, ἕνας εἶνε ὁ μόνος λυτρωτὴς· ὁ **Χριστός.** Γι' αὐτὸ «*ἔκλινεν οὐρανοὺς καὶ κατέβη*» (Β' Βασ. 22,10. Ψαλμ. 17,10). Ὅπως λέει ὁ Ἡσαίας, ἦλθε «*κηρῦξαι αἰχμαλώτοις ἄφεσιν*» (Ἠσ. 61,1 = Λουκ. 4,18-19). Ὡ! κοντὰ στὸ Χριστὸ σπᾶνε ὅλες οἱ ἀλυσίδες μὲ τίς ὁποῖες ὁ σατανᾶς μᾶς ἔχει δέσει. Κοντά του καὶ τὰ μεγαλύτερα ἀμαρτήματα συγχωροῦνται. Κοντά του καὶ ὁ σατανᾶς δένεται, ὅπως τὸν ἔδεσε ὁ μέγας Ἀντώνιος στὴν ἔρημο.

Ναί, ἀδελφοί μου! ὁ Χριστός, ποὺ ἔλυσε τὴ συγκύπτουσα τοῦ εὐαγγελίου, αὐτὸς **μπορεῖ νὰ λύσῃ κ' ἐμᾶς.** Δὲν εἶνε βέβαια τώρα ὅπως τότε στὴ γῆ, γιὰ νὰ πᾶμε νὰ τοῦ ποῦμε, Λῦσε μας ἀπὸ τὰ φρικτὰ δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας. Εἶνε ὅμως ἐδῶ ἡ Ἐκκλησία, τὸ μυστικὸ σῶμα του, καὶ ἐκεῖ βρίσκεται πάλι ὁ ἴδιος, ἀληθινά. Οἱ κληρικοί, ὅσοι ἔχουν ἀπὸ τὸν ἀρχιερέα τὴν ἄδεια νὰ ἐξομολογοῦν, συνεχίζουν τὸ ἔργο του, μᾶς δίνουν τὴν ἄφεσι. Σ' αὐτοὺς λοιπὸν θὰ πᾶμε, καὶ δι' αὐτῶν, μὲ τὸ πετραχήλι, ὁ Χριστός, **στὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως,** θὰ μᾶς λύσῃ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας.

Ἔτσι θὰ γίνουμε ἐλεύθεροι· καὶ θὰ δοκιμάσουμε τόση χαρὰ ὅση δὲν αἰσθάνεται ὁ αἰχμάλωτος πολέμου ποὺ ἔφτασε ἡ μέρα ν' ἀφήσῃ τὸ ξένο μέρος καὶ νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του. Εἶνε **ἀπερίγραπτη ἡ χαρὰ** ποὺ νιώθει ὅποιος ἐξομολογεῖται εἰλικρινὰ τὰ ἀμαρτήματά του.

Ἔρχονται Χριστούγεννα. Ὁ ἄγγελος θὰ πῇ «*Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣ τις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ*» (Λουκ. 2,10). Εἴθε ὅλοι νὰ αἰσθανθοῦμε τὴ χαρὰ αὐτὴ ποὺ χαρίζει ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἐλευθερωτὴς τῶν ἀμαρτωλῶν, στὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἐγίνε σὲ ἀγνωστο ἰ. ναὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας καὶ πιθανῶς τὴν 8-12-1940. Ἀνάγνωσις, μεταφορὰ σὲ ἄλλη γλῶσσα, στοιχειοθεσία καὶ ἀναπλήρωσις 13-11-2019.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2245	Κυριακὴ ΙΑ' Λουκᾶ (Λκ. 14,16-24· Μθ. 22,14) 15 Δεκεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Τὰ δύο τραπέζια τοῦ Θεοῦ

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιον εὐαγγέλιο, ποὺ εἶνε μία **παραβολή**, μία ἀπλή διήγησι ποὺ μέσ' στὴν ἀπλότητά της κρύβει νοήματα βαθειά· εἶνε μιὰ ζωγραφιά.

Ὁ Κύριος ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Προσπαθεῖ ν' ἀνυψώσῃ τοὺς μαθητάς του· νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ἀπ' τὰ εὐκόλα στὰ δύσκολα, ἀπ' τὰ γνωστά στὰ ἄγνωστα, ἀπ' τὰ ὀρατὰ στὰ ἀόρατα, ἀπ' τὰ συγκεκριμένα στὰ ἀφηρημένα. Εἶνε **ἄφθαστος δάσκαλος**· ἔχει δίκιο ὅταν λέει, Σεῖς «*μὴ κληθῆτε ραββί· εἷς γὰρ ὑμῶν ἐστὶν ὁ διδάσκαλος*» καὶ «*ὁ καθηγητής, ὁ Χριστός*» (Ματθ. 23,8-10).

Στὶς παραβολὰς παίρνει παραδείγματα ἢ εἰκόνας ἀπ' τὴ φύσι καὶ τὴ ζωή. Κ' ἐδῶ ὡς βάσι ἔχει μιὰ σκηνὴ τῆς οἰκογενείας, **τὸ τραπέζι**.

Ἕνας ἄνθρωπος, λέει, ἐώρταζε κάποιον εὐχάριστο γεγονός –δὲν τ' ἀποδοκιμάζει αὐτὰ ὁ Χριστός– κ' ἔκανε τραπέζι. Σὰν ἀπλοχέρης, **φρόντισε τὸ γεῦμα νά 'νε πλούσιο**. Μάγειροι ἐτοίμασαν τὰ καλύτερα φαγητά, στρώθηκαν σερβίτσια ἀξίας, κέρασαν κρασιά σπάνια, ἔγινε διακόσμηση μὲ λουλούδια, ἔπαιζε μουσικὴ εὐχάριστη· κάθε τέρψι τῶν αἰσθήσεων. Ποιός δὲν θὰ 'θελε νὰ παρακαθήσῃ στὸ τραπέζι αὐτό;

Καὶ ὁμως δὲν πῆγε κανεὶς! Ὅποτε λοιπὸν ἀδίκως ἔγινε ὁλος ὁ κόπος καὶ τὰ ἔξοδα; Γιατί αὐτὴ ἀποχή, ἀφοῦ τοὺς κάλεσε μὲ ἐπίσημη πρόσκλησι; Ἀκοῦστε λοιπὸν τὶς ἀπαντήσεις. Ὅταν πῆγε ὁ ἀπεσταλμένος δοῦλος καὶ τοὺς εἶπε «Ἐλάτε, εἶνε ὅλα ἔτοιμα κι ὁ κύριός μου σᾶς περιμένει», ὁ ἕνας εἶπε· Ἀγόρασα ἕνα χωράφι καὶ πρέπει νὰ πάω νὰ τὸ δῶ. Ὁ ἄλλος εἶπε· Ἔχω ἀγοράσει 5 ζευγάρια βόδια καὶ πάω νὰ τὰ δοκιμάσω. Κι ὁ ἄλλος, τύπος αὐθάδης καὶ σαρκολάτρης, ἀποκρίθηκε ἀδιάντροπα· Εἶμαι νιόπαντρος, στὸ «μῆνα τοῦ μέλιτος», γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ 'ρθῶ. Ἀρνήθηκαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο. Ὅλοι εἶπαν, Σὲ παρακαλῶ, «*ἔχε με παρητημένον*» (βλ. Λουκ. 14,18-20).

Ὅταν ἄκουσε **ὁ ἀφέντης** τὴν ἀρνησί τους **ὠργίστηκε**, λέει τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 14,21). Τί θὰ γί-

νη τώρα; Δὲν ἔστρωσε ματαίως τὸ τραπέζι. Προστάζει λοιπὸν τὸ δοῦλο του· –Βγὲς γρήγορα στὶς πλατεῖες καὶ τοὺς δρόμους τῆς πόλεως καὶ ὅποιους βρῆς, φτωχοὺς, ἀνάπηρους, κουτσούς, τυφλοὺς, φέρ' τοὺς ἐδῶ μέσα. Δίχως ἀναβολὴ ὁ δοῦλος ἐκτελεῖ τὴ διαταγὴ καὶ ἀναφέρει· –Ἀφέντη, ἔγινε ὅπως διέταξες, καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη κενὰς θέσεις. (Τόσο εὐρύχωρη ἦταν ἡ αἴθουσα). Ὁ ἀφέντης τὸν ξαναστέλνει· –Βγὲς πάλι στοὺς δρόμους καὶ τοὺς φράχτες, καὶ ὅποιους βρῆς φέρ' τοὺς καὶ ἀναγκαστικά, ὥστε νὰ γεμίσῃ στὸ σπιτί μου.

Αὐτὴ εἶνε μὲ λίγα λόγια ἡ παραβολή. Καὶ γεννῶνται ἐρωτήματα. Πρῶτον· ποιός εἶνε ὁ ἀφέντης ποὺ κάνει τὸ μέγα δεῖπνο; Δεύτερον· ποιοὶ εἶνε οἱ προσκεκλημένοι; Τρίτον· ποιά εἶνε ἡ τράπεζα καὶ τὰ ἐκλεκτὰ ἐδέσματα; Ὁ χρόνος δὲν ἐπιτρέπει ν' ἀπαντήσουμε διεξοδικά. Θὰ πῶ μόνο λίγες λέξεις ἐπάνω **τὸ κεντρικὸ νόημα** τῆς παραβολῆς, ποὺ εἶνε τὸ τραπέζι.

Αὐτὸς ποὺ παραθέτει τὸ δεῖπνο, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ Κύριος, **ὁ ἐν Τριάδι Θεός. Παραθέτει δύο τραπέζια**· ἕνα ὑλικό, ἕνα πνευματικό.

● **Τὸ ὑλικό** τραπέζι μᾶς τὸ στρώνει κάθε μέρα. Ὅταν κάθεστε νὰ φάτε, ρίξτε μιὰ ματιὰ καὶ θὰ δῆτε πὼς ὁ,τι εἶνε μπροστά σας τὰ στέλνει ἐκεῖνος. Ἡ γενεὰ αὐτὴ, τυφλὴ καὶ ὑλόφρων, δὲν ἀντιλαμβάνεται τὸ μεγαλεῖο τῆς θείας προνοίας. Πατέρα ποὺ φέρνει τ' ἀγαθὰ, μητέρα ποὺ μαγειρεύει, κ' ἐσεῖς παιδιὰ ποὺ εἶστε ἔτοιμα νὰ φάτε, ρίξτε μιὰ ματιὰ στὸ τραπέζι, καὶ σκεφθῆτε λίγο. Τί ἔχετε; Ἄς πάρουμε τὸ πιὸ φτωχό, μιὰ ἐλιά καὶ λίγο ψωμί· ἢ τὸ γάλα καὶ τὸ τυρί, ἢ τὸ ψάρι καὶ τὸ κρέας, ἢ τὰ φρούτα καὶ γενικὰ τοὺς καρπούς, τὸ νερὸ καὶ τὸ κρασί, ὁ,τι ἄλλο. Πέστε μου, ὑπάρχει κάτι ποὺ τὸ κατασκεύασε ὁ ἄνθρωπος; Ἀφῆστε συνθετικὰς τροφὰς ἢ χάπια, ποὺ πάλι προέρχονται ἀπὸ φυσικὰ προϊόντα. Λοιπὸν τὸ τραπέζι τὸ στρώνει ὁ Θεός.

Ἄν δὲν βρέξῃ, δὲν βγῆ ἥλιος, δὲν φυσήξῃ

άνεμος, ἢ ἂν γίνῃ ἀποκλεισμός, **θὰ πέση πείνα**. Βρέθηκα τὰ χρόνια τῆς κατοχῆς στὴν Κοζάνη τὸ '43, ὅταν οἱ Γερμανοὶ ἔκαιγαν τὰ χωριὰ στὰ Σέρβια καὶ τὰ Χάσια κ' οἱ ἄνθρωποι ἔρχονταν κοπάδια στὴν πόλι πειναλέοι μέσ' στὸ κρύο. Τότε ἓνα μικρὸ κοριτσάκι μὲ μελανιασμένα τὰ πόδια στὴν πόρτα ἐνὸς πλουσίου σπιτιοῦ, τὴν ὥρα ποὺ ἡ νοικοκυρὰ τίναζε τὸ ἄσπρο τραπεζομάντηλο κ' ἔπεφταν τὰ ψίχουλα πάνω στὸ χιόνι, –τὸ εἶδα κ' ἔκλαψε ἡ ψυχὴ μου–, σάλιωνε τὸ δάχτυλο, μάζευε ἑκεῖνα τὰ ψίχουλα κ' ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς. Ἦταν σὰν τὸ σπουργιτάκι ποὺ χτυπάει μὲ τὴ μυτίτσα του τὸ τζάμι μας.

Ἦτσι εἶχαν καταστήσει τότε οἱ ἄνθρωποι. Καὶ τώρα ἐμεῖς, ἀχάριστοι καὶ ἄπιστοι, τὴ μπουκιά ἔχουμε στὸ στόμα καὶ τὸ Χριστὸ βλαστημάμε! Μὰ θ' ἀνοίξη ἡ γῆ νὰ μᾶς καταπιῇ. Ὅταν τὰ σκέπτομαι αὐτά, λέω· Ἑλλάδα πατρίδα μας, κάποια συμφορὰ σὲ περιμένει! Γιατὶ δὲν ἐπιτρέπεται, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Θεὸς σὲ τρέφει, ἐσὺ σὰν τὸ λυσσασμένο σκυλὶ νὰ δαγκώνης τὸ χέρι τοῦ Δημιουργοῦ σου. Μᾶς στρώνει τραπέζι: «*Ἀνοίξαντός σου τὴν χεῖρα τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος*» (Ψαλμ. 103,28). Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ ἀπολαμβάνεις τ' ἀγαθὰ του, πὲς κ' ἐσὺ· **Χριστέ, σ' εὐχαριστῶ!**

● Ἀλλὰ μᾶς στρώνει καὶ ἄλλο τραπέζι ἀνώτερο ὁ Κύριος, **τραπέζι πνευματικὸ**. Ποιὸ εἶν' αὐτό; Τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας ρίξτε μιὰ ματιὰ, ἀγαπητοί μου, μέσα στὸ ἱερὸ βῆμα πάνω στὴν ἀγία τράπεζα· ἐκεῖ εἶνε ὁ μυστικὸς Δεῖπνος, σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ μέσα στὸ ἅγιο ποτήριο.

Τὰ λέμε αὐτὰ **ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι ὑπάρχει πίστις**· ἂν δὲν ὑπάρχει, ἀλλάζει τὸ ζήτημα. Φρονῶ ὅτι τὰ πράγματα πρέπει νὰ ξεκαθαρίσουν. Ἔνας λιποτάκτης δὲν εἶνε πιά στρατιώτης, καὶ ἓνας σκασιάρχης μαθητῆς ἀποβάλλεται ἀπὸ τὸ σχολεῖο· λοιπὸν κ' ἐσὺ δὲν μπορεί νὰ λέγῃσαι Χριστιανός, ὅταν τὶς περισσότερες Κυριακὲς ἀπουσιάζεις καὶ ἐμφανίζεσαι μόνο τρεῖς -τέσσερις φορὲς τὸ ἔτος· αὐτὸ εἶνε κωμωδία. Πρέπει νὰ γίνῃ κάθαρσις. Προτιμότερο νὰ εἶνε μέσα στὴν ἐκκλησία πέντε ποὺ νὰ πιστεύουν παρὰ ἓνα πλῆθος τυπικῶν χριστιανῶν. Μοῦ ἔλεγε ἓνας γενναῖος ἀξιωματικὸς· Δώστε μου πενήντα στρατιῶτες γενναίους, καὶ προχωρῶ· ἂν μοῦ δώσετε καὶ ἓνα σύνταγμα ὀλόκληρο δειλῶν, δὲν προχωρῶ. Εἶνε ζήτημα λοιπὸν ν' ἀποκτήσῃ ἡ Ἐκκλησία μας μέλη ποὺ νὰ πιστεύουν στὰ δόγματα ποὺ ἀπεκάλυψε καὶ στὰ μυστήρια ποὺ παρέδωσε ὁ Κύριος.

Ξέρετε πόσο μακριὰ εἴμαστε; Πρῶτα, ὅταν στὴν ἐκκλησιὰ περνοῦσαν τὰ ἅγια, τὰ μάτια βούρκωναν καὶ τὰ χεῖλη ἔλεγαν «*Μνήσθητί μου,*

Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ» (Λουκ. 23,42). Δὲν ἔχουμε πλέον ἐμεῖς, κλῆρος καὶ λαός, τέτοια πίστι. Ἔνας ὀρθολογισμὸς ἐπικρατεῖ. Μᾶς καλεῖ ὁ Κύριος «*Λάβετε φάγετε... πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες*»· ποιὸς προσέρχεται καὶ κοινωνεῖ καθὼς θέλει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός;

Τί φταίει, ἀγαπητοί μου; Φταίει ἄφ' ἐνὸς ἡ **ἀπιστία** ποὺ ἐπικρατεῖ, καὶ ἄφ' ἐτέρου ὁ **ὕλισμὸς** τῆς ζωῆς. **Προφασίζονται δικαιολογίες** σὰν τοὺς καλεσμένους τοῦ μεγάλου δεῖπνου.

✓ Λὲς στὸν ἓνα· **Νήστεψε**. –Δὲν μπορῶ, εἶμαι ἄρρωστος. Ποιὸς τὸ λέει; αὐτὸς ποὺ μπορεῖ νὰ σπάσῃ χαλίκι στὸ δημόσιο δρόμο.

✓ Λὲς στὸν ἄλλο· **Κάνε προσευχή**. –Δὲν εὐκαιρῶ. Καὶ ὅμως τὸν βλέπω στὸ καφενεῖο νὰ παίζη τάβλι, ἢ καὶ ἄλλοῦ νὰ διασκεδάζῃ.

✓ Λὲς στὸν ἄλλο· **Διάβασε Εὐαγγέλιο**. –Δὲν τὸ καταλαβαίνω. Χθὲς ἦρθε στὴ μητρόπολι ἓνας νέος 25 ἐτῶν, ποὺ παντρεύτηκε πρὶν 5 μῆνες καὶ τώρα ζητοῦσε διαζύγιο. Ποιὸς ὁ λόγος; Κάθησα μαζί του καὶ συζήτησα. Σιγὰ -σιγὰ ξετύλιξε τὸ κουβάρι τῆς ζωῆς του. Ἔφευγε ἀπ' τὸ χωράφι στὶς 7 κ' ἔφτανε στὸ σπίτι μεσάνυχτα. Πήγαινε ἐκεῖ ποὺ εἶχαν τηλεόρασι, νὰ βλέπῃ τὰ ἀκατονόμαστα, καὶ ξεχνοῦσε τὴ γυναῖκα του. Ταλαίπωρε, τί πᾶς ἐκεῖ; Γύρνα σπίτι κι ἀνοίξε τὴν ἄλλη τηλεόρασι, τὴν ἀγία Γραφή.

✓ Λὲς στὸν ἄλλο· **Ἔλα στὴν ἐκκλησιὰ**. –Δὲν εὐκαιρῶ. Ἀπὸ τὶς 168 ὥρες τῆς ἑβδομάδος οὔτε μιὰ ὥρα δὲν δίνουμε στὸ Θεό.

✓ Λὲς στὸν ἄλλο· **Ἔλα νὰ ἐξομολογηθῆς**. –Τί νὰ ἐξομολογηθῶ; ἐγὼ εἶμαι ὁ καλύτερος ἄνθρωπος, δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἐξομολόγησι... Ποιὸς τὸ λέει αὐτό; Ὁ ἀκάθαρτος, ποὺ οὔτε ὁ Νιαγάρας δὲν φτάνει νὰ τὸν ξεπλύνῃ. Καὶ ἔτσι μένει στὸ τέλος ἐκτὸς τοῦ Μυστικοῦ δεῖπνου.

Αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶχα νὰ σᾶς πῶ, καὶ παρακαλῶ ὅλους, **νὰ προσέρχεσθε στὸ τραπέζι τοῦ Κυρίου**. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἴστε τακτικοὶ στὴν ἐξομολόγησι, στὸν ἐκκλησιασμό, στὴ μελέτη τῆς ἀγίας Γραφῆς, στὴν προσευχή, στὴ νηστεία. Τὴν ὥρα τῆς θείας λατρείας μὴν ἀπουσιάζετε, νὰ εἴστε πάντα παρόντες. Οἱ ἄντρες γνωρίζετε, ὅτι ὅταν σημαίνει προσκλητήριο ὁ στρατιώτης δίνει τὸ παρῶν. Καὶ ἐδῶ λοιπὸν προσκλητήριο γίνεται. Μᾶς καλεῖ ὅλους ὁ Χριστός· **ὅλοι στὴν θεία κοινωνία**, μὲ μετάνοια καὶ κατάλληλη προετοιμασία.

Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ ἔνε πάντα μαζί μας εὐλογῶν καὶ ἀγιάζων κάθε πτυχὴν τῆς οἰκογενειακῆς καὶ ἐθνικῆς μας ζωῆς.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἁπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2246

Κυρ. πρὸ Χρ. Γεννήσεως (Ἐβρ. 11,9-10,32-40)
22 Δεκεμβρίου 2019

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Δός μας, Κύριε, τὴν πίστι!

(Ἐβρ. 11,9, 33, 40)

Εἴμαστε, ἀγαπητοί μου, **μικροὶ καὶ ἁμαρτωλοὶ**: αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, εἴτε θέλουμε νὰ τὸ παραδεχθοῦμε εἴτε ὄχι. Ἡ φιλαυτία, βλέπετε, ἐξιδικεῖ τις ἀτέλειές μας καὶ ἐξωραίζει τις ἀσχημίες μας. Καὶ ἐδῶ βρίσκεται ἡ αἰτία πού, ἐνῶ εἴμαστε μικροὶ καὶ ἁμαρτωλοὶ, δὲν τὸ συναισθανόμαστε ὅσο θὰ ἔπρεπε.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε καὶ νὰ συναισθανθοῦμε πόσο μικροὶ εἴμαστε, φτάνει **νὰ συγκρίνουμε τὸν ἑαυτό μας μὲ μεγάλα ἀναστήματα καὶ ἁγίους ἀνθρώπους**, μὲ τοὺς μάρτυρες, μὲ τοὺς μεγάλους ἄνδρες τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς καινῆς διαθήκης. Ὅπως ὅταν βρεθοῦμε στοὺς πρόποδες ἑνὸς βουνοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἀτενίζουμε τὴν κορυφή του αἰσθανόμαστε ὅτι τὸ ἀνάστημά μας εἶνε σπιθαμιαῖο, μηδαμινὸ ἐμπρὸς στὸ ὕψος, στὸ «ἀνάστημα» τοῦ βουνοῦ, ἔτσι καὶ ὅταν γιὰ μιὰ στιγμή σταθοῦμε καὶ συγκρίνουμε τὴ ζωὴ ἑνὸς ἁμαρτωλοῦ μὲ τὸν ἅγιο βίω τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, τότε βλέπουμε ὅτι δὲν εἴμαστε τίποτα, ὅτι εἴμαστε μικροὶ μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τους καὶ ἁμαρτωλοὶ μπροστὰ στὴν ἀγιωσύνη τους. **Εἴμαστε νᾶνοι μπροστὰ σὲ γίγαντες**: νᾶνοι ἐμεῖς, γίγαντες ἐκεῖνοι.

Ἐκπληκτοὶ μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τῶν ἁγίων ἀποροῦμε καὶ σκεπτόμαστε: πῶς ἐκεῖνοι κατῶρθωσαν νὰ φτάσουν σὲ τόσο μεγάλα ὕψη ἀρετῆς; πῶς μπόρεσαν νὰ πετάξουν τόσο ψηλά, ἐκεῖ πού ἐμεῖς οὔτε ν' ἀτενίσουμε δὲν μπορούμε; Τί τοὺς ὕψωσε ὡς ἐκεῖ, **ποιά ἦταν ἡ δύναμι ἐκείνη πού τοὺς ἀγίασε;**

Στὴν ἀπορία μας ἀπαντᾷ τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, πού εἶνε παρμένο ἀπὸ τὴν θεόπνευστη πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ἡ δύναμις λοιπὸν αὐτὴ ἡ μεγάλη ἦταν –μία λέξις– **ἡ πίστις**. Ἡ λέξις «πίστις» ἀκούγεται κατ' ἐπανάληψιν στὸ ἀποστολικὸ αὐτὸ ἀνάγνωσμα (Ἐβρ. 11,9,33,40). **Μὲ τὴν πίστι οἱ ἅγιοι νίκησαν τοὺς πάντες καὶ τὰ πάν-**

τα. Καὶ συγκεκριμένα νίκησαν **1ον** στοιχεῖα τῆς φύσεως. **2ον** θηρία. **3ον** βασιλεῖς καὶ τυράννους. Καὶ **4ον** νίκησαν κι αὐτὰ ἀκόμη τὰ τρομερὰ μαρτύρια. Ἄς τὰ πάρουμε αὐτὰ ἕνα - ἕνα.

1ον. Οἱ ἅγιοι νίκησαν στοιχεῖα τῆς φύσεως. Ὑπάρχει φοβερώτερο ἀπὸ τὴ **φωτιά**; Νὰ ὁμως πού κάποιοι νίκησαν τὴ φωτιά. Ὁ Ναβουχοδονόσορ, ὁ βασιλιάς τῆς Βαβυλώνας, ἔρριξε μέσα σ' ἕνα πυρακτωμένο καμίνι δεμένους τοὺς **Τρεῖς Παῖδας**, τὸν Ἀνανία, τὸν Ἀζαρία καὶ τὸν Μισαήλ (στὰ βαβυλωνιακὰ *Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Ἀβδεναγώ*), καὶ δὲν ἔπαθαν τίποτα! *«Οὐχ ἤψατο αὐτῶν τὸ καθόλου τὸ πῦρ»*, δὲν τοὺς ἄγγιξε καθόλου ἡ φωτιά. Γιατί; Γιατί εἶχαν πίστι ὅτι ὁ Κύριος, ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός, δὲν θὰ τοὺς ἀφήσει ἀβοήθητους. Καὶ πράγματι ὁ Μέγας Θεὸς ἔστειλε τὸν ἄγγελό του καὶ τοὺς ἔσωσε. Ὁ Κύριος μετέβαλε τὸ καμίνι σὲ δροσιά. Καὶ ἐνῶ δὲν μπορούσε νὰ πλησιάσει ἐκεῖ κανεὶς, ἀφοῦ οἱ φλόγες ἔφταναν σὲ πολλὰ μέτρα ὕψος, ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου *«ἔξετίναξε τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς καμίνου καὶ ἐποίησε τὸ μέσον τῆς καμίνου ὡς πνεῦμα δρόσου διασυρίζον»*. Ἀντὶ νὰ καοῦν καὶ νὰ γίνουν στάχτη, αὐτοὶ στὴ μέση τῆς καμίνου ἐνιωσαν νὰ τοὺς δροσίζει ἕνα ἐξαίσιο ἀεράκι. Τότε καὶ οἱ τρεῖς μ' ἕνα στόμα *«ὑμνοῦν καὶ ἐδόξαζον καὶ ἠυλόγουν τὸν Θεὸν ἐν τῇ καμίνῳ...»* (Δαν. 3,25-27). Ποιὸς ἔκανε τὸ θαῦμα αὐτό; Ἡ πίστις.

2ον. Οἱ ἅγιοι νίκησαν θηρία. Ὑπάρχει θηρίο πιὸ φοβερὸ ἀπὸ τὸ **λιοντάρι**; Ἡ πίστις ὁμως νίκησε καὶ ἄγρια θηρία: δὲν ἔσβησε μόνο τὴν *«δύναμιν πυρὸς»*, ἀλλὰ ἔφραξε καὶ *«στόματα λεόντων»* (Ἐβρ. 11,34). Ἄς θυμηθοῦμε τὸν **Σαμψών**, πού ὅταν κάποτε τοῦ ἐπιτέθηκε ἕνας *«σκύμνος λέοντος ὠρυόμενος»* τσάκισε τὸ λιοντάρι λὲς καὶ ἦταν κανένα κατσικάκι (βλ. Κριτ. 14,5-6). Νὰ θυμηθοῦμε καὶ τὸν **Δαυῖδ**, πού σὸν νεαρὸς βο-

σκός χτυποῦσε καὶ θανάτωνε λιοντάρια καὶ ἀρκοῦδες ὅταν πήγαιναν νὰ κατασπαράξουν τὰ πρόβατά του (βλ. Α' Βασ. 17,34-35). Ἦς θυμηθοῦμε καὶ τὸν προφήτη **Δανιήλ**, ποῦ δὲν φοβήθηκε ὅταν τὸν ἔρριξαν στὸ λάκκο τῶν λεόντων· ὁ Θεὸς προστάτευσε τὸν ἐκλεκτὸ δοῦλο του καὶ τὰ λιοντάρια δὲν τὸν πείραξαν (βλ. Δαν. 6,1-18). Ἡ πίστι τῶν ἁγίων αὐτῶν ἀνδρῶν νίκησε· αὐτὴ ἔφραζε τὰ στόματα τῶν λεόντων.

3ον. Οἱ ἅγιοι λοιπὸν νίκησαν τὴ φωτιά, νίκησαν τὰ ἄγρια θηρία· **νίκησαν ἐπίσης βασιλεῖς καὶ τυράννους**. Ὁ **Μωυσῆς** νικᾷ τὸ φαραῶ βασιλιά τῶν Αἰγυπτίων, «μὴ φοβηθεῖς τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως» (Ἐβρ. 11,27). Ὁ **Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ** νικᾷ τοὺς 29 βασιλεῖς τῶν Χαναναίων (βλ. Ἰησ. Ναυ. 10ο-12ο περ. «Σταυρός» 1972, σσ. 88-9, 124-5). Ὁ **Σαμψὼν** τοὺς τυράννους του (βλ. Κριτ. 13ο-16ο). Ὁ **Δαυῖδ** νικᾷ τὸν σιδηρόφρακτο γίγαντα Γολιάθ (βλ. Α' Βασ. 17ο). Ὅλοι αὐτοὶ δὲν εἶχαν πολλὰ στρατεύματα, δὲν εἶχαν ἄρματα, ἵππικό, κανόνια καὶ ὄπλα· εἶχαν ὅμως μέσα τους πίστι στὸν Κύριο, τὸν μόνο ἀληθινὸ Θεό. Αὐτὴ ἡ πίστι εἶνε τὸ μεγαλύτερο καὶ ἰσχυρότερο ὄπλο, καὶ μ' αὐτὸ ἔτρεψαν σὲ φυγὴ πολυάριθμα στρατεύματα. **Οἱ λίγοι νίκησαν τοὺς πολλούς**, οἱ ἄοπλοι τοὺς ὀπλισμένους, οἱ ἀδύνατοι τοὺς ἰσχυρούς, οἱ μικροὶ τοὺς μεγάλους. Πῶς ἔγινε τὸ θαῦμα; Μόνον μὲ τὴν πίστι, τὴ θερμὴ καὶ μεγάλη.

4ον. Οἱ ἅγιοι τέλος μὲ τὴν πίστι **νίκησαν καὶ αὐτὰ τὰ φοβερὰ μαρτύρια**. Ὡ καὶ τί δοκιμασίαις ὑπέφεραν οἱ ἅγιοι! Ἦλλους, ὅπως εἶδαμε, τοὺς ἔρριξαν στὴ φωτιά (=τοὺς Τρεῖς Παῖδας), ἄλλον στὰ λιοντάρια (=τὸν προφήτη Δανιήλ), ἄλλον σὲ βόρβορο - ἀποχωρητήρια (=τὸν προφήτη Ἰερεμία), ἄλλον τὸν πριόνισαν, ἄλλους τοὺς λιθοβόλησαν, ἄλλον τὸν ἐφόνευσαν μὲ ἄλλο τρόπο (π.χ. τὸν προφήτη Ἰεζεκιήλ). Γι' αὐτὸ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος, ὅτι «ἄλλοι ἐτυμπανίσθησαν (=τοὺς ἔδεσαν στὸ ὄργανο βασανισμοῦ ποῦ λέγεται τύμπανο)..., ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον (=τοὺς περιέπειξαν καὶ τοὺς μαστίγωσαν), ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς (=τοὺς ἔδεσαν καὶ τοὺς φυλάκισαν)· ἐλιθάσθησαν (= τοὺς λιθοβόλησαν, π.χ. τὸν προφήτη Ἰερεμία καὶ τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανο), ἐπρίσθησαν (= τοὺς πριόνισαν, π.χ. τὸν προφήτη Ἡσαΐα ποῦ τὸν πριόνισαν ζωντανὸ οἱ Ἰουδαῖοι), ἐπειράσθησαν (=πέρασαν δυνατοὺς πειρασμούς), ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον (=τοὺς ἔσφαξαν μὲ μαχαίρι), περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν (=περιφέρονταν σκεπασμένοι μὲ δέρματα ἀπὸ πρόβατα καὶ κατσίκια), ὑστερούμενοι θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώ-

μενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς» (Ἐβρ. 11,35-38). Ἦλλοι, δηλαδή, ἔζησαν μέσα σὲ σπηλιές, γιὰ ν' ἀποφύγουν τοὺς διώκτες καὶ μὴ ἔχοντας τί νὰ ρίξουν πάνω τους φοροῦσαν προβειές, ὅπως ὁ προφήτης Ἠλίας.

Ὅλα τὰ ὑπέμειναν γιὰ τὸν Κύριο. **Τίποτα δὲν στάθηκε ἰκανὸ νὰ τοὺς κλονίσῃ**· οὔτε φωτιές, οὔτε λιοντάρια, οὔτε τύραννοι, οὔτε φυλακές, οὔτε σπαθιά, οὔτε μαχαίρια καὶ πριόνια, οὔτε τίποτε ἄλλο φοβερό. Ὅλοι οἱ ἅγιοι τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος σήμερα βάδισαν μὲ ἀπόφασι, μὲ ὑπομονὴ καὶ καρτερία πρὸς τὸ μαρτύριο, πρὸς τὸ θάνατο.

Καὶ τὰ νίκησαν ὅλα αὐτά, γιὰτὶ **εἶχαν πίστι** μέσα τους. Πίστευαν θερμὰ στὸν Κύριο. Πίστευαν στὴ μέλλουσα ζωὴ, στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς. Πίστευαν σὲ μέλλουσα κρίσι καὶ ἀνταπόδοσι. Πίστευαν ἀκράδαντα, ἀκλόνητα, ὅτι ἐκεῖ πάνω ὑπάρχει ἡ πραγματικὴ ζωὴ. Προσδοκοῦσαν νὰ κατοικήσουν στὴν πόλι ἐκείνη, ποῦ τὴν ἔχουν χτίσει ὄχι χέρια ἀνθρώπων ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Μέγας Θεός (βλ. ἔ.ἀ. 11,10).

* * *

Ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, τί κάνουμε; Ἔχουμε ἄραγε τὴν πίστι ποῦ εἶχαν οἱ ἅγιοι ἐκεῖνοι ἄνδρες; Ἄχ, εἶνε λυπηρό, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσουμε μὲ συντριβή· **δὲν ἔχουμε πίστι**.

Γι' αὐτὸ, ἀντὶ νὰ τὰ νικοῦμε ὅλα, ἀντιθέτως **μᾶς νικοῦν ὅλα**. Μᾶς νικοῦν τὰ δαιμόνια· δὲν ἔχουμε τὴ δύναμι νὰ ἐκδιώξουμε ἕνα δαίμονα. Μᾶς νικοῦν οἱ ἄπιστοι· ἀντὶ νὰ τοὺς τραβήξουμε ἐμεῖς στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, μᾶς παρασύρουν αὐτοὶ στὸ δρόμο τοῦ διαβόλου. Μᾶς νικοῦν οἱ πειρασμοί· μᾶς δελεάζει ἡ σάρκα, μᾶς ἐλκύει ὁ κόσμος, μᾶς παγιδεύει ὁ διάβολος. Γιατί; Γιατί δὲν καίει μέσα μας ἡ πίστις.

Ὡ καὶ ἂν εἶχαμε μέσα μας **μιὰ σπῖθα** ἀπὸ τὴν πίστι ποῦ εἶχαν οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ! **πόσο διαφορετικὴ θὰ ἦταν ἡ ζωὴ μας!** Θὰ νικούσαμε τὸν κόσμον, τὴ σάρκα, τὸν διάβολο, καὶ νικηταὶ θὰ πηγαίναμε ν' ἀνταμώσουμε ὅλους τοὺς ἁγίους, ποῦ μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες μᾶς περιμένουν, γιὰ νὰ ζήσουμε ὅλοι μακάριοι κ' εὐτυχησμένοι κοντὰ στὸν οὐράνιο Πατέρα μας.

Ἀδελφοί μου, ὁ Θεὸς μᾶς περιμένει. Κοντὰ του μᾶς περιμένει καὶ ὁλος ὁ οὐράνιος κόσμος, οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἅγιοι. Ἄξίζει **νὰ ζήσουμε κ' ἐμεῖς μὲ πίστι**. Καὶ ἂν δὲν τὴν ἔχουμε, **ἄς τὴν ζητήσουμε** λέγοντας πάντα καὶ θερμὰ στὶς προσευχὲς μας· Κύριε, εἴμαστε ὀλιγόπιστοι· σὲ παρακαλοῦμε, «*πρόσθες ἡμῖν πίστιν*» (Λουκ. 17,5), δίνε μας πίστι, γιὰ ν' ἀξιωθοῦμε τῆς βασιλείας σου τῆς ἐπουρανίου.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2247	Ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Τετάρτη 25 Δεκεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Γιατί νύχτα, σ' ἓνα στάβλο, κι ἀπὸ μιὰ φτωχὴ κόρη;

Ανέτειλε, ἀδελφοί μου, καὶ πάλι ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων σὰν ἥλιος ποὺ φωτίζει τὶς ψυχές μας. **Ἄς εὐχαριστήσουμε** τὸν οὐράνιο Πατέρα ποὺ μᾶς ἀξιώνει νὰ ἑορτάσουμε τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα καὶ νὰ ξαναποῦμε κ' ἐμεῖς τὸ «*Δόξα ἐν ὑψίστοις...*» (Λουκ. 2,14).

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως μόνο αὐτό. Πρέπει ἡ ἑορτὴ αὐτή, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη, νὰ γίνῃ **ἀφορμὴ γιὰ** βαθειὰ **σκέψη** καὶ πνευματικὴ **ἐξαρσι**.

«*Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε*» ψάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας (καν. Χριστουγ. ψδ. α'). Ὑψώθητε! μᾶς προτρέπει. Ἄς ἀφήσουμε λοιπόν, ἔστω γιὰ λίγο, κάθε τι ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὴν ὑλικὴ ζωὴ, καὶ **ἄς ὑψωθοῦμε** ὑπεράνω τῶν παθῶν μας, τοῦ ἐγωισμοῦ, γιὰ νὰ πλησιάσουμε τὸ μυστήριον τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου. Ταπεινοὶ κ' ἐμεῖς προσκυνηταὶ τοῦ τεχθέντος Σωτῆρος, «*Δεῦτε ἴδωμεν, πιστοί*», «*ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται*» (κάθισμα: Ματθ. 2,4).

Δὲν μπορούμε βέβαια νὰ μελετήσουμε ὅλο τὸ μυστήριον. Ἄς ἀρκεσθοῦμε σὲ **τρία μόνο σημεῖα**: πρῶτον, γιὰ τὸν Χριστὸς προτίμησε νὰ γεννηθῆ ἔν καιρῷ νυκτός· δεύτερον, γιὰ τὴν γεννήθηκε σὲ ἓνα στάβλο· καὶ τρίτον, γιὰ τὴν προτίμησε ὡς μητέρα του μία φτωχὴ κόρη. Σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα θὰ δώσουμε μία **ἀπλὴ καὶ σύντομη ἀπάντησι**, ὥστε νὰ ὠφεληθοῦμε ὅλοι.

Α'.

Ὁ Χριστὸς γεννήθηκε ἐν καιρῷ νυκτός. (Γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ἡ λειτουργία τῶν Χριστουγέννων τελεῖται πολὺ νωρίς, προτοῦ νὰ φέξῃ). Νύχτα γεννήθηκε ὁ Χριστὸς, ὄχι ἡμέρα, γιὰ τὴν νύχτα μὲ τὸ σκοτάδι τῆς εἰκονίζει τὸ βαθὺ **πνευματικὸ καὶ θρησκευτικὸ σκοτάδι**, στὸ ὁποῖο ζοῦσε ὁ κόσμος τὶς παραμονὲς τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος.

Ὁ κόσμος εἶχε ἄγνοια ἐπάνω στὰ σπουδαιότερα ζητήματα τῆς ζωῆς, ὅπως· γιὰ τὴν ἦρθαμε στὸν κόσμον; ποίος εἶνε ὁ προορισμὸς μας; ἀπὸ ποῦ ἦρθαμε καὶ ποῦ πηγαίνουμε; ποία εἶνε

ἡ ἀρχὴ μας καὶ ποίος τὸ τέλος μας; ποίος εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός;... Ὅριστε ζητήματα θεμελιώδη, σπουδαῖα, γιὰ τὰ ὁποῖα ὅμως ὁ ἀρχαῖος κόσμος εἶχε σκοτάδι, μεσάνυχτα.

Ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων ζητοῦσε φῶς, καὶ φῶς δὲν ἔβλεπε. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι παρουσιάστηκαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων **φιλόσοφοι καὶ ἰδρυταὶ θρησκειῶν**, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ φωτίσουν τὸ ἔρεβος τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ἔρριξαν **λίγο φῶς**, μὰ τὸ φῶς τους ἦταν **ἀσθενικό, ἀνεπαρκές**. Οἱ ὠραῖες διδασκαλίαι τους ἦταν ἀπλῶς φωτοβολίδες τοῦ αἰωνίου Πνεύματος· φωτίζαν γιὰ λίγο κ' ἔπειτα ἔσβηναν, λησμονοῦνταν, γιὰ ν' ἀφήσουν τὸν κόσμον πάλι στὸ σκοτάδι. Κι ὁ δύστυχος ὁ ἄνθρωπος περιεπλανᾶτο καὶ παραπατοῦσε στὰ σκοτεινά.

Νὰ λοιπόν γιὰ τὸν Χριστὸς γεννήθηκε νύχτα. Τὸ σκοτάδι ἐκείνης τῆς νύχτας ἦταν σύμβολο τοῦ ἄλλου ἐκείνου σκότους ποὺ βασιλεύει παντοῦ. Καὶ **τὸ σκοτάδι ἐκεῖνο τὸ διέλυσε ὁ Χριστὸς**. Ἀνέτειλε **σὰν ἥλιος**, κι ἀπὸ τότε ἐπὶ 20 αἰῶνες φωτίζει ὅσους τοῦλάχιστον θέλουν νὰ δοῦν τὸ φῶς καὶ νὰ δεχτοῦν τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Χριστὸς γεννήθηκε στὸ σκοτάδι γιὰ νὰ διδάξῃ ὅτι ὅσο μένουμε **μακριὰ του**, θὰ ζοῦμε σὰν **τυφλοπόντικες** στὰ αἰώνια σκοτάδια. Γιὰ τὸ **αὐτὸς εἶνε**, κατὰ τὴν μαρτυρία τῆς ἱστορίας καὶ τῆς Γραφῆς, «*τὸ Φῶς τοῦ κόσμου*» (Ἰω. 8,12).

Β'.

Ὁ Χριστὸς ὅμως γεννήθηκε ὄχι μόνο ἐν καιρῷ νυκτός, ἀλλὰ καὶ **μέσα σ' ἓνα στάβλο**· γιὰ τὸ σπῆλαιον ἐκεῖνο, μέσα στὸ ὁποῖο κοιμήθηκε τὶς πρῶτες μέρες τῆς ζωῆς του ὁ Ἰησοῦς, οἱ κάτοικοι τὸ χρησιμοποιοῦσαν ὡς στάβλο. Προτίμησε λοιπόν τὸν στάβλο, γιὰ τὸν στάβλος ἦταν τὸ ἄριστον **σύμβολο τῆς ἠθικῆς ἀκαθαρσίας** τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὴν ἠθικὴ σκοπιὰ ἐξεταζόμενος ὁ ἀρχαῖος κόσμος παρουσίαζε τὸ φαινόμενο ἐνὸς βρώμικου στάβλου μὲ σταβλάρχη – ποῖον ἄλλον· τὸν σατανᾶ.

Ἡ ἀμαρτία σὰν κοπριά **εἶχε μολύνει τὰ πάν-**

τα. Είχε μολύνει **τὰ ἀνάκτορα** τῶν βασιλέων· ἐκεῖ, μέσα σὲ μαρμάρινες αἴθουσες, γίνονταν τὰ φοβερά ἐκεῖνα ἐγκλήματα ποὺ περιγράφει ἡ Ἱστορία. Ἡ ἁμαρτία εἶχε μολύνει **τὰ ἀμφιθέατρα**· ἐκεῖ μέσα, μπροστά στὰ μάτια αὐτοκρατόρων καὶ ἄλλων ἐπισήμων, θηρία κατασπάραζαν τὶς σάρκες δυστυχισμένων δούλων, ποὺ ἄφηναν ἔτσι τὴν τελευταία τους πνοή, γιὰ νὰ διασκεδάζῃ τὸ Ῥωμαϊκὸ πλῆθος ποὺ ζητοῦσε «*ἄρτον καὶ θεάματα*». Ἡ ἁμαρτία εἶχε μολύνει καὶ **τοὺς ναοὺς**· ἡ σαρκικὴ ἀκαθαρσία ἐτελειῖτο ἐπισήμως μέσα στὰ ἱερά τῶν εἰδωλολατρῶν, ὅπως π.χ. στὴν Κόρινθο. Ἐκεῖ ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης δὲν συντηροῦσε χῆρες, ὄρφανὰ ἢ φτωχοὺς, ὅχι· συντηροῦσε 1.000 ἱέρειες τῆς ἀκολασίας. Ἡ πορνεία, ἡ βαρεῖα αὐτὴ ἁμαρτία, ἦταν ὑπὸ τὴν προστασία τῆς θεᾶς. Ἡ ἁμαρτία δὲν ἄφησε τίποτα καθαρὸ· εἶχε μολύνει καὶ **τὴν οἰκογένεια**· τιμὴ γυναίκα, ἐγκράτεια ἀνδρός, ἀγάπη παιδιοῦ, στοργὴ γονέων, ἦταν λέξεις ἀγνωστες στὴν προχριστιανικὴ ἀνθρωπότητα.

Μὲ στάβλο λοιπὸν ἔμοιαζε ὁ ἀρχαῖος κόσμος· στάβλο, ὅπου ἐπὶ αἰῶνες ὁ σατανᾶς συσσωρεύει ἀκαθαρσίες - ὅλα τ' ἁμαρτήματα· στάβλο χειρότερο ἀπὸ τοὺς στάβλους τοῦ μυθικοῦ Αὐγείου. Καὶ ὅπως ἐκεῖνο τὸ στάβλο μόνο ὁ νοῦς καὶ ἡ τέχνη τοῦ Ἡρακλέους κατῴρθωσαν νὰ τὸν καθαρίσουν, ἔτσι καὶ τὸν στάβλο αὐτόν, τὴν ἐξαχρειωμένη ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες ἀνθρωπότητα, μόνο **ἡ θεία δύναμις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατῴρθωσε νὰ τὴν καθάρῃ** ἀπὸ τὰ αἴσχη ποὺ τὴν ἐμόλυναν.

Νὰ λοιπὸν γιατί γεννήθηκε σὲ στάβλο· γιὰ νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι **στάβλος θὰ ἔνε** καὶ ἡ καρδιά μας, **στάβλος θὰ ἔνε** καὶ ἡ οἰκογένειά μας, **στάβλος θὰ ἔνε** καὶ ἡ κατοικία μας, **ὅσο μένουμε μακριὰ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστό.**

Γ'.

Εἶδαμε ἔως ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, γιατί ὁ Κύριός μας γεννήθηκε ἐν καιρῷ νυκτός, εἶδαμε ἐπίσης γιατί ὡς χῶρο τῆς γεννήσεώς του διάλεξε ὄχι ἕνα καθαρὸ οἶκημα, ἀλλὰ ἕνα σπήλαιο, ἕνα βρώμικο στάβλο ζώων. Ἄς δοῦμε τέλος μὲ λίγες λέξεις καὶ γιατί προτίμησε νὰ γεννηθῇ **ἀπὸ μία φτωχὴ κόρη**, τὴν Παρθένο Μαρία.

Ὁ Χριστὸς μποροῦσε νὰ ἐκλέξῃ ὡς μητέρα του μία βασίλισσα, μία πλούσια πριγκίπισσα, μία γυναίκα φιλόσοφο, κάποια ἀρχόντισσα. Ἀπ' ὅλες αὐτὲς προτίμησε μία καὶ μόνο. Γιατί; τί βρῆκε σ' αὐτήν; **Ἡ Παρθένος Μαρία** ἦταν μὲν φτωχὴ καὶ ἄσημη, **εἶχε ὅμως ἕνα πολύτιμο θησαυρὸ**, ποὺ δὲν τὸν εἶχαν καὶ δὲν τὸν ἔχουν οἱ πλούσιες καὶ ἀρχόντισσες τοῦ κόσμου· θησαυρὸ, στὸν ὁποῖο δὲν ἔδιναν καμμιά σημασία τὰ

μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν ὁποῖο ἔβλεπαν τὰ μάτια τοῦ Θεοῦ καὶ θαύμαζαν τὰ μάτια τῶν ἀγγέλων. Αὐτὸ τὸν θησαυρὸ ἐζήλωσε αὐτὴ ἡ ἁγία Τριάς! Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς ἦταν **ἡ ὀλη ἀρετὴ τῆς**· πλοῦτο τῆς εἶχε τὴν ἀγάπη στὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον, στέμμα τῆς τὴν παρθενία, πέπλο τὴν ταπεινῶσι, κοσμήματα τὴν νῆψι καὶ τὴν προσοχή, διαμάντια ποὺ λαμποκοποῦσαν τὶς προσευχές, ζώνη χρυσοῦ τὴν ἐγκράτεια.

Γι' αὐτὸ αὐτὴν ἔκανε Μητέρα Του. Ἐτσι, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή τῆς ἐμφανίσεώς του στὸν κόσμος, **ὁ Χριστὸς διδάσκει ὅλους**, ὅτι τὸ μεγαλεῖο δὲν τὸ θέτει οὔτε στοὺς θρόνους τῶν καισάρων, οὔτε στὰ πλούτη τοῦ Μίδα καὶ τοῦ Κροίσου, οὔτε στὶς δόξες τῶν κατακτητῶν· τὸ θέτει στὴν **ἀρετὴ**, ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ σκεπάζεται μὲ τὰ ῥάκη καὶ ζῆ μέσα σὲ ὑγρὰ ὑπόγεια.

* * *

Δὲν θὰ πῶ περισσότερα, ἀγαπητοί μου· οὔτε ἡ ὥρα ἄλλως τε τὸ ἐπιτρέπει. Ἀρκετὰ αὐτὰ, γιὰ νὰ πειθοῦμε ὅτι **ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἥλιος τῶν ψυχῶν μας**, ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη ἐμφάνισί του ἐκπέμπει παντοῦ δέσμες φωτὸς καὶ τὸ μήνυμα τῆς εἰρήνης ποὺ ἔφερε στὴ γῆ.

Ὁ ἥλιος - Χριστὸς ἀνατέλλει καὶ πάλι στὸν κόσμος, μολονότι τὰ δελτία εἰδήσεων προκαλοῦν θλίψι· κάθε τόσο πληροφοροῦν γιὰ ἀψιμαχίες καὶ θύματα πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, κι ὁ ὀρίζοντας εἶνε σκεπασμένος μὲ μαῦρα σύννεφα μίσους καὶ ἔχθρας. **Οἱ ἄπιστοι μᾶς περιγελοῦν** λέγοντας· Ἐσεῖς ψάλλετε «*καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη*», μὰ ἡ φωτιά τοῦ πολέμου δὲν σταμάτησε νὰ καίῃ· ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ εἰρήνη, τὰ ὠραῖα διδάγματα τοῦ Ναζωραίου σας;...

Ἀδελφοί μου, δὲν εὐθύνεται ὁ Χριστὸς, ἂν οἱ ἄνθρωποι ἀρνοῦνται τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εἰρήνη του καὶ προτιμοῦν τὴν κακία καὶ ἐχθρότητα. Γι' αὐτὸ μὴν ἀπελπιζώμαστε. **Τὰ τέκνα τοῦ Χριστοῦ**, «*τὸ μικρὸν ποίμνιον*» (Λουκ. 12,32), **ζοῦν τὴν εἰρήνη του**. Ὅσο γιὰ τὸν κόσμος, ὅταν μετανοήσῃ, τότε θὰ δῆ καὶ αὐτὸς τὰ σύννεφα τοῦ μίσους νὰ διαλύωνται. Γιατί ὅσο θὰ ὑπάρχη κόσμος καὶ ψυχὲς ποὺ ζητοῦν τὴν κάθαρσι καὶ τὴ λύτρωσι, **ὁ Χριστὸς θὰ εἶνε ὁ ἀπαραίτητος**. Ὅ,τι εἶνε ὁ ἀέρας γιὰ τὰ πνευμόνια καὶ τὸ φῶς γιὰ τὰ μάτια, αὐτὸ εἶνε ὁ Χριστὸς γιὰ τὴν ψυχὴ. Χωρὶς Χριστὸ ἡ ψυχὴ θὰ πάθῃ ἀσφυξία καὶ θὰ ζῆ στὸ σκοτάδι.

Μὲ τὴν πίστι καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ γίνῃ **ὁ Σωτήρας ὅλου τοῦ κόσμου**, ἂς ἐνώσουμε θερμὰ τὶς προσευχές μας μὲ τὸν ὕμνο «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2,14).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2248	Κυριακὴ μετὰ Χρ. Γέννησιν (Γαλ. 1,11-19) 29 Δεκεμβρίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Τί φοβίζει τὸν ἀπόστολο· ἡ συκοφαντία!

Ἔργαζόταν, ἀγαπητοί μου, καὶ κοπίαζε ὁ **ἀπόστολος Παῦλος** γιὰ νὰ σπείρῃ τὸ λόγῳ τοῦ εὐαγγελίου, νὰ σώσῃ ψυχές, καὶ νὰ τὴς ὀδηγήσῃ στὸν Κύριον, στὸν παράδεισον.

Ἄλλὰ καὶ ὁ **σατανᾶς**, ὁ φοβερός ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἔπαυε νὰ καταπολεμῇ τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ. Πολεμοῦσε τοὺς Χριστιανούς γιὰ νὰ τοὺς ρίξῃ σὲ ἁμαρτία. **Πολεμοῦσε καὶ τοὺς ἀποστόλους** καὶ κήρυκες τοῦ θείου λόγου, γιὰτὶ αὐτοὶ εἶνε οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν «*καλῶν στρατιωτῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*» (Β' Τιμ. 2,3), οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὀδηγοὶ τῆς «*παρατάξεως Κυρίου*» (δοξαστ. ἁγ. Πατ.).

● Γι' αὐτὸ βλέπουμε μὲ τὰ ὄργανά του ὁ διάβολος νὰ προσπαθῇ νὰ ἐξοντώσῃ τὸν κήρυκα τῶν Ἱεροσολύμων, τὸν ἀπόστολο **Ἰάκωβον τὸν ἀδελφόθεο**, τοῦ ὁποίου τὴν ἱερὰ μνήμη ἐορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας.

Ὁ Ἰάκωβος κήρυττε τὸ Χριστὸ στὴν ἁγία πόλι καὶ ἐθεωρεῖτο «*στῦλος*» (Γαλ. 2,9), κολώνα τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων. Κι ὁ **σατανᾶς** δὲν ὑπέφερε νὰ βλέπῃ ὄρθια τὴν κολώνα. Φανάτισε λοιπὸν τοὺς ὀπαδούς του μὲ τέτοιο μῖσος ἐναντίον ἐκείνου τοῦ ἁγίου ἀνθρώπου, ὥστε τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἀνέβασαν στὸ «*πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ*» (πρβλ. Ματθ. 4,5. Λουκ. 4,9), δηλαδὴ στὸ «ἄκρο τῆς στέγης (τοῦ ναοῦ) ποὺ προεξέχει» (Κ. Σιαμάκη, *Σύντομο Λεξικὸ τῆς Κ. Διαθήκης, Θεολογικὴ 2012'*, σ. 71). Καὶ ἐκεῖ **τὸν ἀνάγκαζαν νὰ ἀρνηθῇ τὸ Χριστό** – μπορούμε νὰ φανταστοῦμε τὴ σκηνὴ καὶ τὸν κίνδυνον ποὺ διέτρεχε ὁ ἀπόστολος.

Ἄλλὰ ὁ Ἰάκωβος ἦταν ἀτρόμητος κ' **ἔμμενε ἄκαμπτος** στὶς πιέσεις καὶ ἀπειλές του.

–Τί μὲ ρωτᾶτε γιὰ τὸν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; Αὐτὸς **κάθεται ἐκ δεξιῶν τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ**· καὶ θὰ ἔρθῃ μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ νὰ κἀνῃ κρίσι καὶ ἀνταπόδοσι (ἁγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἑρμηνεία εἰς τὰς ἐπτὰ Καθολικὰς Ἐπιστολάς, ἔκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1986, σ. 33).

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐξώργισαν τοὺς Ἰουδαίους.

Τυφλοὶ ἀπὸ μῖσος, τὸν ἔσπρωξαν καὶ τὸν ἔριξαν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ναοῦ κάτω στὴν πλατεῖα. Ἐκεῖ **τὸν ἀποτελείωσαν**, ἐνῶ ἐκεῖνος παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ἔλεγε ὀπως καὶ ὁ Κύριός του· «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34).

Ἡ ἀπώλειά του λύπησε πολὺ τοὺς Χριστιανούς. **Θλίψι μεγάλη** σὰν μαῦρο σύννεφο ἀπλώθηκε στὶς ψυχές τῶν πιστῶν· ἔχασαν τὸν ἐπίσκοπό τους, τὸν κήρυκα, τὸν διδάσκαλο, τὸν πατέρα, ποὺ μέρα καὶ νύχτα προσευχόταν γονατιστὸς στὸν Κύριον γιὰ ὄλους. Ἐκλαιγε ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ· χαίρονταν καὶ πανηγύριζαν ὁ διάβολος καὶ τὰ ὄργανά του, γιὰτὶ κατάφεραν νὰ γκρεμίσουν μία μεγάλη κολώνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

● Ἄλλὰ ὑπῆρχε καὶ ἄλλη κολώνα στὴν Ἐκκλησία, ὁ **Παῦλος!** Καὶ αὐτὸν **τὸν πολεμοῦσε ὁ διάβολος περισσότερο** ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀποστόλους, γιὰτὶ αὐτὸς «κοπίαζε περισσότερο ἀπ' ὄλους» (βλ. Α' Κορ. 15,10) γιὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Ἐπνεε μένεα ἐναντίον του. Ἄν ἔκλεινε τὸ στόμα τοῦ Παύλου, ὁ σατανᾶς καὶ τὰ ὄργανά του θὰ χαίρονταν περισσότερο ἀπ' ὅ,τι χάρηκαν γιὰ τὴν ἐξόντωσι τοῦ Ἰακώβου.

Ἄλλὰ τὸν Παῦλον **τὸν προστάτευε ἄγρυπνα ὁ Κύριος** καὶ τὸν ἐνίσχυε στοὺς κόπους του. Ἦταν «*σκεῦος ἐκλογῆς*», διαλεχτὸ ὄργανο τῆς θείας προνοίας, γιὰ νὰ βαστάσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου «*ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων υἱῶν τε Ἰσραὴλ*» (Πράξ. 9,15). Τοῦ εἶχε ἀναθέσει ὠρισμένη ἀποστολὴ καὶ ἔπρεπε νὰ τὴν ὀλοκληρώσῃ. Δὲν εἶχε ἀκόμη τελειώσει «τὸ ἔργον, στὸ ὁποῖο τὸν εἶχε προσκαλέσει» (ἔ.ἀ. 13,2). Ὁ Παῦλος θὰ ἔκλεινε τὰ κουρασμένα μάτια του ὅταν θ' ἀποφάσιζε ὁ Θεός. Γι' αὐτὸ ὄλες οἱ προσπάθειες τοῦ διαβόλου νὰ τὸν ἐξοντώσῃ ἀποτυγχάνουν. **Ὁ Παῦλος γλυτώνει πολλὰς φορὰς** ἀπὸ τὰ κακοῦργα ὄργανα τοῦ σατανᾶ.

Ὁ διάβολος ὅμως δὲν ἠσυχάζει. Ἄφου δὲν μπόρεσε, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, νὰ

τὸν θανατώση φυσικῶς, ὡς σωματικὴ ὑπαρξι, **ζητάει νὰ τὸν ἐξοντώσῃ ἠθικῶς**. Διότι ὑπάρχει καὶ **φόνος** χωρὶς τραύματα καὶ αἵματα, χωρὶς φυσικὸ θάνατο. Ποιὸς εἶνε ὁ φόνος αὐτός;

Εἶνε ἡ **συκοφαντία**. Αὐτὸς εἶνε ὁ πιὸ φοβερός φόνος. Τί νὰ τὴν κάνῃ τὴ ζωὴ μία παρθένος κόρη, ὅταν ἐσὺ ὁ συκοφάντης τῆς τὴν παρουσιάσῃς ὅτι εἶνε μία πόρνη καὶ διεφθαρμένη; Ἡ τί νὰ τὴν κάνῃ ἐγὼ ὁ κήρυκας τοῦ Θεοῦ λόγου τὴ ζωὴ, ὅταν ἐσὺ μὲ συκοφάντης καὶ μὲ παρουσιάσῃς στὰ πλήθη ὅτι εἶμαι διεφθαρμένος, ἀνήθικος; Προτιμῶ νὰ βάλουν μία πλάκα βαρεῖα ἐπάνω στὰ στήθη μου, παρὰ νὰ μὲ συκοφαντήσουν. Πῶς θὰ διδάξω τὸ λαό; πῶς θὰ κατηχήσω τὴ νεολαία; Ἡ συκοφαντία εἶνε **δόλιο ὄπλο τοῦ διαβόλου** ἐναντίον τῶν κηρύκων τοῦ Θεοῦ λόγου. Πόσοι Χρυσόστομοι δὲν κατέβηκαν στὸν τάφο χτυπημένοι ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ βέλη συκοφαντίας; Πόσοι ἀρχιερεῖς εὐαίσθητοι δὲν κατέβηκαν στὸν τάφο γιατί βρέθησαν ὀντάρια νὰ λερώσουν μὲ τὴ λάσπη τῆς βρώμικης ψυχῆς τους πάλλευκες ὑπολήψεις καὶ συνειδήσεις;

Συκοφαντία! αὐτὸ τὸ ὄπλο χρησιμοποίησε ὁ διάβολος καὶ ἐναντίον τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ναί. Συκοφάντησε ποιόν; Τὸν οὐράνιο ἄνθρωπο, τὸν κορυφαῖο ἀπόστολο τῆς Χάριτος, τὸν κήρυκα τῶν ἐθνῶν. Δὲν τὸν ἄφησε ἀπείραστον ὁ διάβολος. Σκόρπιζε παντοῦ τὰ ὄργανά του, τοὺς Ἰουδαίους. Ὅπου πήγαινε ὁ Παῦλος, ἀπὸ κοντὰ του καὶ αὐτοί. Κήρυττε ὁ Παῦλος; ἀμέσως αὐτοὶ ἔλεγαν στὸ λαό: Τὸν Παῦλο κάθεστε κι ἀκοῦτε; **αὐτὸς δὲν εἶνε ἀπόστολος**, εἶνε ἕνας ἀγύρτης...

Φοβερὸ πρᾶγμα ἡ συκοφαντία. Καὶ τὸ φοβήθηκε ὁ ἀτρόμητος ἀπόστολος. Δὲν τὸν ἔμελε τὸν Παῦλο ὅτι ὁ ἴδιος ὑβρίζετο καὶ ἐσυκοφαντεῖτο, δὲν τὸν ἐνοιαζε ἡ προσωπικὴ του ὑπόληψις· τὸν ἔμελε ὅτι μὲ τέτοιες συκοφαντίες οἱ ἐχθροὶ του «**πριόνιζαν**» τὸ **ἔργο του**. Ἄν γίνονταν πιστευτὰ αὐτὰ ποὺ ἔλεγαν οἱ συκοφάντες του, ποιὸς πλέον θὰ ἔδινε σημασία στὸ κήρυγμά του; ποιὸς θὰ ἔδινε ἐμπιστοσύνη στὴ διδασκαλία του; ποιὸς ἐν τέλει θὰ ἐσώζετο; Θὰ ματαιωνόταν ἡ ἀποστολὴ του.

Γι' αὐτὸ ὁ Παῦλος ἀναγκάζεται νὰ ἀπολογηθῇ. Ἔτσι, κάθεται καὶ **γράφει τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴ του**. Καὶ μὲ ὅσα ἔγραψε σ' αὐτὴν κλείνει τὰ στόματα τῶν συκοφαντῶν του.

Μὲ κατηγοροῦν, λέει, πῶς δὲν εἶμαι ἀπόστολος ὅπως οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι, ὅτι τὸ εὐαγγέλιο ποὺ κηρύττω δὲν ἔχει τὴν ἴδια ἀξία ποὺ ἔχει τὸ εὐαγγέλιο καὶ τὸ κήρυγμα τῶν ἄλλων ἀποστόλων.

Λοιπὸν τοὺς πληροφορῶ, ὅτι τὸ εὐαγγέλιό μου εἶνε ὄχι ἀνθρώπινο ἀλλὰ θεῖο, ἐξ οὐρανοῦ. Δὲν μὲ δίδαξε κανεὶς ἄλλος παρὰ ἕνας καὶ μόνος, ὁ Χριστός. Δὲν πήγα σὲ πανεπιστήμια καὶ θεολογικὲς σχολές. Δὲν ἐγνώρισα κανένα ἀπόστολο. Καὶ πῶς ἦταν δυνατόν νὰ γνωρίσω, ἀφοῦ **ἐγὼ ἤμουν ἕνας δεδηλωμένος ἐχθρὸς τῆς Ἐκκλησίας**, ἕνας φανατικὸς διώκτης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Χριστιανῶν; Εἶχα τέτοια μανία ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ἔταξα στὸν ἑαυτό μου ἕνα σκοπὸ· πῶς νὰ γκρεμίσω καὶ νὰ ξεθεμελιώσω ὅλες τὶς ἐκκλησίες. Γι' αὐτὸ ἔτρεχα δεξιὰ καὶ ἀριστερά, κατασκοπεύοντας καὶ κυνηγώντας παντοῦ τοὺς Χριστιανούς, μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς συλλαμβάνω, νὰ τοὺς τυραννῶ, νὰ τοὺς ἐξοντώνω.

Ἐπάνω ὅμως σ' αὐτὴ τὴ δαιμονικὴ ἐπιχείρησι, ἤρθε ὁ **Χριστός** καὶ μὲ ἐλέησε. Ἔκανε τὸ μεγάλο του θαῦμα· **ἀπὸ διώκτη μὲ μετέβαλε σὲ κήρυκα τοῦ εὐαγγελίου**. Πῶς ἔγινε αὐτό; Ὁ ἴδιος παρουσιάστηκε μπροστὰ μου, καθὼς πήγαινα στὴ Δαμασκὸ συνεχίζοντας τὸ ἔργο τοῦ διώκτη, καὶ μὲ συνετάραξε. Ἐκεῖ μὲ φώτισε μὲ τὸ οὐράνιο φῶς. Κι ἀπὸ τότε, χωρὶς νὰ πλησιάσω κανένα ἀπόστολο, χωρὶς νὰ πάρω μαθήματα ἀπὸ κανένα Χριστιανό, κηρύττω τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ.

* * *

Τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Παύλου εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἀκαταμάχητα. Εἶνε σὰν νὰ τοὺς λέῃ: Μὲ συκοφαντεῖτε, πῶς δὲν εἶμαι ἀπόστολος. Ἀλλὰ ἐξηγήστε μου, πῶς ἐγὼ μεταβλήθηκα; πῶς γνώρισα τὸ εὐαγγέλιο; ποιὸς μὲ δίδαξε;

Αὐτὰ εἶνε ἐρωτήματα, στὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν νὰ δώσουν ἀπάντησι οἱ ἄπιστοι. Γιατὶ ἡ **ζωὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἶνε θαῦμα**. Θαυμάστε· μόνος ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ. Ὁ Θεός, ποὺ κάνει τὸ σκοτάδι νὰ γίνῃ φῶς, αὐτὸς μετέβαλε τὴν ψυχὴ τοῦ Παύλου σὲ λαμπρὸ ἀστὲρι τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Θεὸς τὸν κάλεσε στὸ ἀξίωμα τοῦ ἀποστόλου, αὐτὸς τοῦ δίδαξε τὴ διδασκαλία τῆς Χάριτος. Ὁ Θεὸς τὸν ἐνίσχυε γιὰ νὰ πολεμᾷ καὶ νὰ νικᾷ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως. Ὁ Θεὸς τὸν ἀνέδειξε ἀπόστολο τῶν ἐθνῶν, στὸν ὁποῖον ὄχι μόνος οἱ Γαλάτες, ἀλλὰ κ' ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ὀφείλουμε τὴ Χριστιανικὴ πίστι μας· γιατί τὸν σπόρο τοῦ εὐαγγελίου τὸν ἔφερε καὶ στὴν πατρίδα μας ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ αὐτὸς κοπίασε καὶ μόχθησε γιὰ νὰ ριζώσῃ στὴν Ἑλλάδα.

Ἄς εὐχηθοῦμε, ἡ **πατρίδα μας ν' ἀκολουθῇ πάντοτε τὰ λόγια τοῦ Παύλου** καὶ νὰ μὴ δίνη πίστι στὰ λόγια τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΛΣΤ΄
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2249

Νέο πολιτικὸ ἔτος – Πρωτοχρονιὰ
Τρίτη 31 Δεκεμβρίου 2019 μεσονύκτιον

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Οἱ ἡμέρες εἶνε «πονηρές»

«Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν» (Ἐφ. 5,16)

Οἱ ἄνθρωποι, ἀγαπητοί μου, ἐκτιμοῦν τὴν ἀξία τοῦ χρήματος. Ἀλλὰ τὴν ἀξία τοῦ χρόνου πόσοι τὴν ἐκτιμοῦν ὅπως πρέπει; Καὶ ὅμως ὁ χρόνος, ποῦ τρέχει ἀσταμάτητα, σὰν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, καὶ μᾶς φέρνει γρήγορα ἀπὸ τὴ νηπιακὴ στὴν παιδικὴ ἡλικία, καὶ ἀπὸ τὴν παιδικὴ στὴν ἐφηβικὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἐφηβικὴ στὴν ἀνδρική καὶ ἀπὸ τὴν ἀνδρική στὴν γεροντική καὶ τέλος μᾶς ἀρπάζει καὶ μᾶς ρίχνει στὴν αἰωνιότητα, εἶνε πολῦτιμος. Εἶνε χρῆμα ἀνεκτίμητο. Ἀξίζει ἀσυγκρίτως περισσότερο ἀπὸ βουνὰ χρυσοῦ. Καὶ ἂν τώρα δὲν τὸν ἐκτιμοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ τὸν ἀφήνουν καὶ διαρρέει ἄσκοπα, μὴν ἀμφιβάλλετε, ὅτι θὰ ᾿ρθῃ καιρὸς ποῦ θὰ κλάψουν πικρὰ γιὰ τὸ χαμένο χρόνο, καὶ θ’ ἀναζητήσουν λίγο χρόνο, λίγες μέρες, λίγες ὥρες –τί λέω–, λίγα λεπτά, μὰ δὲν θὰ τὰ ἔχουν. Ὁ χρόνος φεύγει ἀνεπιστρεπτεῖ, σὰν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ποῦ δὲν γυρίζει πίσω. Καὶ ὅμως πόσο ἀπερίσκεπτα τὸν μεταχειρίζονται οἱ ἄνθρωποι!

Μία παραφροσύνη. Κάποτε, λένε, ἄνοιξε τὸ παράθυρο ἐνὸς ἀρχοντικοῦ, βγήκε κάποιος ποῦ κρατοῦσε ἕνα σάκκο γεμᾶτο χρυσᾶ νομίσματα καὶ ἄρχισε ἕνα - ἕνα νὰ τὰ πετᾶ ἔξω, μέχρι ποῦ τὰ ἔρριξε ὅλα καὶ ὁ σάκκος ἄδειασε. Ἐτρεξε κόσμος καὶ μάζευε τὰ νομίσματα... Τί εἶχε συμβῆ· ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε τρελλαθῆ καὶ δὲν ἤξερε τί κάνει.

Σπάνιο, πολὺ σπάνιο, θὰ πῆτε, νὰ συμβῆ κάτι τέτοιο. Ἀλλὰ τὸ σπάνιο, ἄνθρωπος ποῦ παραφρονεῖ καὶ πετᾶει τὰ χρήματά του καὶ γελάει καὶ διασκεδάει, αὐτὴ ἡ ἀπίθανη περίπτωσι, εἶνε παράδειγμα - εἰκόνα μιᾶς πραγματικότητος στὴν ὁποία ζῆ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἀνθρωπότητος. Δὲν εἶνε βέβαια ὅλοι αὐτοὶ παράφρονες, εἶνε λογικοί. Καὶ ὅμως αὐτοὶ οἱ λογικοί, ποῦ δὲν ἀποκλείεται νὰ ᾿νε καὶ ἐπιστήμονες καὶ διεθνοῦς φήμης, διαπράττουν μιὰ ἀφροσύνη χειρότερη ἀπὸ τοῦ παράφρονος ποῦ εἶπαμε. Γιατί σὰς ἐρωτῶ· τί εἶμαστε ὅλοι ἐδῶ στὴ γῆ; ἰδιοκτῆτες; αἰώνιοι κάτοικοι; Ὁχι, ἀλλὰ «πάροικοι καὶ παρεπίδημοι» (Ἀ Πέτρ. 2,11). Λίγο θὰ μείνουμε. Ἡ Γῆ εἶνε ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο, ἕνα ἀρχοντικό, ποῦ μένουμε προσωρινά. Δόθηκε στὸν καθένα μας ὠρισμένος χρόνος. Αὐτὸς ὁ χρόνος εἶνε ὅπως ὁ σάκκος μὲ τὰ χρυσᾶ νομίσματα τοῦ παράφρονος. Χρυσᾶ νομίσματα εἶνε οἱ ὥρες τῆς παρουσίας ζωῆς. Ἄνθρωπε θνητέ, μὲ

μία καὶ μόνο ὥρα, ἂν τὴν χρησιμοποίησῃ σωστά, ἀγοράζει τὸν Οὐρανὸ! Πρόσεξε λοιπὸν πῶς θὰ χρησιμοποίησῃ τὶς ὥρες τῆς ζωῆς σου. Ἀλλὰ τί βλέπουμε; Οἱ ἄνθρωποι, ἀντὶ νὰ κάνουν καλὴ χρῆσι τοῦ χρόνου τους, τὸν σπαταλοῦν ἀπερίσκεπτα. Ἀνοίγουν καὶ αὐτοὶ τὸν σάκκο τῶν χρυσῶν νομισμάτων, καὶ πετοῦν πρὸς τὰ ἔξω ἀσκόπως ὅλο τὸν πλοῦτο τους.

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ σπαταλεῖ ἄσκοπα καὶ μάταια τὸ χρῆμα, λέγεται ἄσωτος. Ὅλοι τὸν κακίζουν. Ἀκοῦς ἐκεῖ τὸν ἄθλιο! λένε, νὰ κληρονομήσῃ ἀπ’ τὸν πατέρα του τόσες λίρες καὶ νὰ τὶς σπαταλήσῃ! αὐτὸς θέλει κρέμασμα... Ἀλλὰ μεγαλύτερος ἄσωτος καὶ ἄξιος μεγάλης τιμωρίας εἶνε ἐκεῖνος ποῦ σπαταλεῖ μάταια ὄχι χρῆμα ἀλλὰ τὸ χρόνο. Διότι χρῆμα ποῦ ἔχασες μπορεῖς νὰ τὸ ξαναποκτήσῃς, ἀλλὰ χρόνο ποῦ ἔφυγε σὲ ματαιότητες καὶ τρέλλες, εἶνε ἀδύνατον. Ἄνθρωποι, μὴν κλαίτε τὰ χρήματα ποῦ χάσατε· κλάψτε πικρὰ τὸ χρόνο ποῦ σπαταλήσατε. Σεῖς, οἱ σπάταλοι τοῦ χρόνου, εἶστε οἱ μεγαλύτεροι ἄσωτοι.

Ὁχι ἀνεμοδείκτες καὶ χαμαιλέοντες. Τὴν ἀξία τοῦ πολυτίμου χρόνου ὑπογραμμίζει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὰ λόγια «Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν» (Ἐφ. 5,16). Τί σημαίνει τὸ «ἐξαγοραζόμενοι»; Ὁχι, ὅπως τὸ ἐρμηνεύουν οἱ ἰδιοτελεῖς καὶ καιροσκόποι, νὰ κάνουμε δηλαδὴ ἀβαρίες στὴ συνείδησί μας, συμβιβασμούς μὲ τὴν ἀδικία καὶ τὴν παρανομία, νὰ προσποιούμεθα καὶ νὰ ὑποκρινώμαστε, νὰ γινώμαστε ἀνεμοδείκτες σὲ κάθε πνοὴ ἀνέμου γιὰ νὰ τὰ βολεύουμε καὶ νὰ περνᾶμε καλὰ τὴ ζωὴ μας, ἀπολαμβάνοντας τὰ ἀγαθὰ μὲ ἄνεσι καὶ εἰρήνη γιὰ πολλὰ χρόνια μὲ εὐτυχία. Ὁχι. Δὲν μᾶς θέλει ὁ Θεὸς νὰ εἶμαστε «ποικίλοι καὶ παντοδαποί», ὅπως ὁ χαμαιλέον, τὰ γνωστὸ ἔρπετό ποῦ ἀλλάζει χρῶμα ἀνάλογα μὲ τὸ ἔδαφος ποῦ βρίσκεται. «Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν» σημαίνει, νὰ μὴν κοιμώμαστε, νὰ εἶμαστε πάντα σὲ πνευματικὴ ἐγρήγορσι, νὰ μένουμε ἀγρυπνοὶ φύλακες τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ πνευματικὰ πάνοπλοι νὰ κατοπεύουμε τὸν περίγυρό μας, νὰ βλέπουμε «τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν» (Ματθ. 16,3), νὰ κάνουμε φρόνιμη καὶ συνετὴ χρῆσι τοῦ χρόνου.

Ἐξήγησέ μας λίγο πιὸ ἀναλυτικά, **ποιές εἶνε οἱ «πονηρὲς ἡμέρες»**.

Καθὼς ὁ χρόνος κυλάει, φέρνει εὐκαιρίες γιὰ πνευματικὴ πρόοδο, γιὰ ἐκτέλεσι καλῶν ἔργων. Γίνεται π.χ. στὴν πόλι μας κήρυγμα; περνάει ἀπ' τὸ χωριὸ μας ἱεροκήρυκας ἢ πνευματικὸς ποὺ μᾶς καλεῖ σὲ μετάνοια καὶ ἐξομολόγησι; βρισκονται περιπτώσεις ἀσθενῶν καὶ φτωχῶν ἀδελφῶν μας ποὺ χρειάζονται ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ βοήθεια; ἢ ὑπάρχει κάποια ἐργασία ποὺ πρέπει νὰ τὴν κάνουμε πάση θυσία; Αὐτὰ εἶνε εὐκαιρίες· προσοχὴ μὴ μᾶς ξεφύγουν. Ὅπως ὁ κυνηγὸς προσέχει καλὰ τὶς ἐποχὲς ποὺ περνᾶνε ἀπὸ τὰ νησιὰ καὶ τ' ἀκρωτήρια τὰ πουλιὰ καὶ τρέχει ἐγκαίρως στὰ περάσματα αὐτά, ἔτσι κι ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ κυνηγᾷ τὶς εὐκαιρίες καὶ ἄγρυπνος νὰ ἐκμεταλλεύεται ὅλα ἐκεῖνα ποὺ συντελοῦν στὴν πνευματικὴ του πρόοδο καὶ στὸ καλὸ τοῦ πλησίον· νὰ γίνῃ κυνηγὸς ἄγρυπνος ποὺ θὰ περιμένῃ τὸ θεϊκὸ κινήγι, καὶ ὄχι κυνηγὸς ἀμελῆς ποὺ κοιμάται κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ δέντρου τὴν ὥρα ποὺ ἀπὸ πάνω του περνοῦν ὀλόκληρα κοπάδια πουλιῶν.

Ἄλλὰ ὁ χρόνος δὲν φέρνει μόνο εὐκαιρίες γιὰ τὸ καλὸ· παρουσιάζει καὶ σκάνδαλα καὶ δυστυχίες καὶ τραγικότητες. Ὅχι ὅτι φταίει ὁ χρόνος γιὰ τὰ σκάνδαλα, τὶς δυστυχίες καὶ τραγικότητες τῆς ζωῆς· ὄχι. Τὸ κακὸ δὲν τὸ φέρνει ὁ χρόνος, δὲν ὑπάρχουν «ἀποφράδες» ἡμέρες καὶ ὥρες ποὺ πρέπει κανεὶς ν' ἀποφεύγῃ. Δημιουργὸς τῶν κακῶν δὲν εἶνε ὁ χρόνος, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος. Αὐτὸς μὲ τὶς καλὲς ἢ τὶς κακὲς πράξεις του κάνει καλὲς ἢ κακὲς τὶς ἡμέρες. Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ καὶ τὴν πιὸ λαμπρὴ ἡμέρα τοῦ χρόνου, τὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, νὰ τὴ μεταβάλλῃ μὲ τὰ κακουργήματά του σὲ ἡμέρα συμφορᾶς καὶ δυστυχίας. Αὐτὸς δίνει περιεχόμενο στὸ χρόνο καὶ τὸν γεμίζει ἢ μὲ ἀρετὴ ἢ μὲ τὴν κακία του. Καὶ ἂν σὲ μία περιδο οἱ κακοί, οἱ ἀσεβεῖς καὶ παραβάτες τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἔχουν αὐξηθῇ κι ἀποτελοῦν τὴν πλειονότητα τῆς κοινωνίας καὶ κυριαρχοῦν σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, καὶ κατατρέχουν κάθε εὐσεβῆ καὶ ἐνάρετο, τότε ἡ ἐποχὴ, οἱ ἡμέρες ποὺ τὸ κακὸ θριαμβεύει στὸν κόσμον, λέγονται «*ἡμέραι πονηραί*». Τότε τὸ πεδίο δράσεως τοῦ καλοῦ περιορίζεται· τὸ καλὸ, ἢ πίστι καὶ ἢ ἀρετὴ, καταδιώκεται, ἔχουμε διωγμοὺς εὐσεβῶν καὶ αἵματα μαρτύρων καὶ σταυροὺς καὶ κρεμάλες δικαίων.

Νὰ φυλάξουμε τὴν πίστι. Σὲ περίοδο τέτοιων πονηρῶν ἡμερῶν ἂς προσέξουν οἱ πιστοὶ γιὰ νὰ «ἐξαγοράζουν τὸν καιρὸ». Πῶς; Κάνοντας φρόνιμη (=μουαλωμένη) καὶ συνετὴ (=σοφὴ) χρῆσι τοῦ χρόνου κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου «*Γίνεσθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί*» (Ματθ. 10,16). Ἡ φρόνησις τοῦ φιδιοῦ ὅταν τὸ χτυπήσουν εἶνε νὰ προφυλάξῃ τὸ κεφάλι του, καὶ ἡ φρόνησις τοῦ πιστοῦ σὲ καιρὸ διωγμοῦ εἶνε νὰ προφυλάξῃ τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα, αὐτὸ ποὺ ἂν τὸ χάσῃ ἔχασε τὸ πᾶν· καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ πίστις του. Τὴν πίστις του δὲν θὰ τὴν προδώσῃ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ· θὰ τὴν φυλάξῃ μὲ κάθε θυσία. Καὶ ὅπως ὅταν πιάσῃ φωτιὰ σ' ἓνα σπίτι καὶ καίγονται τὰ πάντα, ὁ ἰδιοκτήτης θὰ προσπαθῆσῃ νὰ σώσῃ ὅ,τι εἶνε τὸ πολυτιμότερο ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ ἄλλα,

ἔτσι καὶ ὁ πιστὸς. Ὅταν ὁ διάβολος βάλῃ φωτιὰ καὶ καίει τὰ πάντα, ὁ πιστὸς θὰ κρατήσῃ τὴν πίστις του καὶ θὰ διαφύγῃ μὲσ' ἀπ' τὶς φλόγες τοῦ κόσμου τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀπιστίας ποὺ καίγεται. Καὶ ὅπως ὅταν κάποιος ληστὴς μπῆ μέσα σ' ἓνα σπίτι καὶ ἀπειλήσῃ μὲ θάνατο τὸ νοικοκύρη, αὐτὸς γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ του τοῦ παραδίδει ὅλα τὰ χρήματα, ἔτσι καὶ ὅταν ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν ὅλων μας κακοποιοὶ καὶ ἀσεβεῖς καὶ ἄπιστοι κυριαρχοῦν καὶ ἐξουσιάζουν, τότε ὅλα μποροῦμε νὰ τοὺς τὰ δώσουμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πίστις καὶ τὴν ἀρετὴ. Αὐτὸ συμβουλεύει ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός:

«*Τοῦτο σᾶς λέγω καὶ σᾶς παραγγέλλω· κἂν ὁ οὐρανὸς νὰ κατέβῃ κάτω, κἂν ἡ γῆ νὰ ἀνέβῃ ἐπάνω, κἂν ὁλος ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ, καθὼς μέλλει νὰ χαλάσῃ, σήμερον - αὔριον, μὴ σᾶς μέλη τί ἔχει νὰ κάμῃ ὁ Θεός. Τὸ κορμί σας ἂς τὸ καύσουν, ἂς τὸ τηγανίσουν· τὰ πράγματά σας ἂς τὰ πάρουν· μὴ σᾶς μέλει· Δώσατέ τα· δὲν εἶνε ἰδικά σας. **Ψυχὴ καὶ Χριστὸς σᾶς χρειάζονται.** Αὐτὰ τὰ δύο, ὁλος ὁ κόσμος νὰ πέσῃ ἐπάνω σας, δὲν ἠμπορεῖ νὰ σᾶς τὰ πάρῃ, ἐκτὸς καὶ τὰ δώσετε μὲ τὸ θέλημά σας. Αὐτὰ τὰ δύο νὰ φυλάγετε, νὰ μὴ τὰ χάσετε... Τώρα χρειάζεται ἡ πίστις. Διὰ τοῦτο, ἀδελφοί μου, καλότυχοι καὶ τρισμακάριοι οἱ χριστιανοὶ ὁποῦ πιστεύουν τώρα, καὶ ἀλλοίονοι ἐν εἰς τοὺς ἀπίστοις. Καλύτερα ἂν μὴ εἶχον γεννηθῆ εἰς τὸν κόσμον» (βλ. ἡμέτ. βιβλ. Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, Διδ. Δ', ἔκδ. «Σταυρός», Ἀθῆναι 2013⁹¹, σσ. 180-181).*

Ἐκεῖ εἶνε ἡ πατρίδα μας. Κανείς, ἀγαπητοί μου, δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθῆ ὅτι ζοῦμε σὲ ἡμέρες πονηρῆς. Τὸ κακὸ ἔχει ὑψώσει τὸ κεφάλι μὲ θράσος. Μεγάλα πολιτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ σκάνδαλα συνταράσσουν τὸν τόπο. Ἡ πατρίδα σείεται ἐκ θεμελιῶν. Καὶ μόνο ἡ Ἑλλάδα; Ὁλόκληρη ἡ οἰκουμένη συνταράσσεται. Οἱ πιστοὶ ἀνὰ τὸν κόσμον ἀποτελοῦν μία ἐλάχιστη μειονότητα.

Ἄς προσέχουν λοιπὸν πολὺ. Ἄς προσέχουμε νὰ μὴν ἀφομοιωθοῦμε μὲ τὸν κόσμον, ἀλλὰ, διατηρώντας ἀφθορὴ τὴ συνειδησίς μας μὴ παύσουμε νὰ ἀγωνιζώμαστε. Κάθε εὐκαιρία ποὺ παρουσιάζεται ὑπὲρ τοῦ καλοῦ ἂς τὴν ἀρπάξουμε. Ἄς γίνουμε ἔμπειροι ψαράδες καὶ κυνηγοὶ τῶν θειοτέρων πραγμάτων. Ἔστω καὶ ἂν μᾶς μισοῦν, μᾶς χτυποῦν, μᾶς διώκουν καὶ μᾶς σταυρώνουν ἀκόμα, μὴ χάσουμε τὸ θάρρος. Ἄς ἐξαγοράζουμε κάθε στιγμή, κάνοντας καλὴ, θεάρεστη χρῆσι τοῦ χρόνου.

Νὰ ἔχουμε πίστις στὸν Κύριο. Οἱ πονηρὲς ἡμέρες θὰ τελειώσουν ὅπωςδὴποτε. Λαμπρὲς ἡμέρες θὰ ἔρθουν, ἂν ὄχι ἐδῶ στὴ γῆ, ἀσφαλῶς ἐκεῖ στὸν οὐρανό. Μὴ λησμονοῦμε ποτὲ ὅτι εἴμαστε «*ξένοι καὶ παρεπίδημοι ἐπὶ τῆς γῆς*» (Ἐβρ. 11,13. Γέ. 23,4). Μὴν περιορίσουμε μόνο ἐδῶ, στὰ στενὰ ὄρια τοῦ παρόντος βίου, τοὺς πόθους μας γιὰ ἓνα καλύτερο αὔριο, γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχουμε βεβαίως χρέος νὰ ἐργαζώμεθα· ἂς ἀτενίζουμε μὲ τὴν πίστις μακριά, πολὺ μακριά, καὶ ἂς λέμε κ' ἐμεῖς ὅ,τι ἔλεγε καὶ ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος Ἀναξίμανδρος δείχνοντας τὰ ἀστέρια· «Ἐκεῖ εἶνε ἡ πατρίδα μου».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**